தமிழ் இலக்கியத் திரட்டு

ஐந்தாம் படிவம்—சிறப்புத் தொகுதி

[புதிய பாடத்திட்டப்படி அமைந்தது]

தொகுப்பாளர்:
P. துரைக்கண்ணு முதலியார், M.A., L.T.,
தலைவர்,
டாக்டர் அழகப்பா ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி,
அழகப்பா நகர், காரைக்குடி.

வித்துவான் S. V. வரதராஜ ஐயங்கார், M.A., M.O.L.,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
A. M. ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை.

T. G. கோபால் பிள்ளை
பதிப்பாளர்

தெப்பக்குளம் | 2/27, பிராட்வே
திருச்சிராப்பள்ளி | ஜி. டி., சென்னை

பதிப்புரிமை] 1954 [விலை ரூ. 0-12-0

முதற் பதிப்பு—மே, 1949
ஐந்தாம் (திருந்திய) பதிப்பு—நவம்பர், 1954

Kabeer Printing Works, Madras (2750)

முகவுரை

சென்னை அரசியல் கல்வித் துறையாளர் அண்மையில் வெளியிட்டுள்ள புதிய பாடத்திட்டத்தை யொட்டி உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் நான்கு, ஐந்தாம் படிவங் (Forth and Fifth Forms)களில் பயிலும் மாணவர்க்கு ஏற்கும்படி 'தமிழ் இலக்கியத் திரட்டு' என்னும் புத்தகங்கள் இரண்டையும் தொகுத்துள்ளோம்.

இப் புத்தகங்களில் பாடத்திட்டத்தில் வகுத்துத் தரப்பெற்றுள்ள பிரிவுகளை முற்றும் தழுவிச் செய்யுட் பகுதியில் இனிய அரிய பாடல்களையும், உரைநடைப் பகுதியில் தமிழ் நாட்டுப் பேரறிஞர்கள் எழுதி வெளியிட்டுள்ள அரிய கட்டுரைகளையும் தேர்ந்து சேர்த்திருக்கின்றோம். இவைகளைத் தேர்ந்து கொள்வதில் மாணவர் சுவை, நோக்கம், பண்பாடுகளை உணர்ந்து, அவைகளுக்குப் பொருத்தமான தக்க பகுதிகளையே தொகுத்துச் சேர்த்துள்ளோம்.

மாணவர்க்குத் தமிழ் மொழியில் தேர்ச்சி உண்டாகும்படி செய்வதே பாடத் திட்டத்தின் சீரிய நோக்கமாதலால், செய்யுள் உரைநடையாகிய இரு பகுதிகளிலும் ஒவ்வொரு பிரிவின் முடிவிலும் குறிப்புரை, பயிற்சி, வினாக்கள், கட்டுரையாக்கம் என்பன சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றால் மாணவர்க்குத் தாய் மொழியில் தேர்ச்சி ஏற்படுவதுடன், கட்டுரை எழுதும் வன்மையும் அமைதல் கூடும்.

இப் புத்தகங்கள் பாடத் திட்டத்தில் தரப்பெற்றுள்ள பொது, சிறப்பு (General and Special Courses) ஆகிய இரண்டிற்கும் பயன்படுமாறு தொகுக்கப்பெற்றுள்ளன.

இவைகளைத் தமிழாசிரியர்கள் ஆதரித்துப் பாடபுத்தகமாக ஏற்படுத்தியுதவுமாறு வேண்டுகின்றோம்.

ஆசிரியர்கள்.

நன்றியுரை

செய்யுட் பகுதியில்

மனோன்மணீயம் என்ற நாடக நூலிலிருந்து வாய்க்கால் என்ற பகுதியைச் சேர்த்து வெளியிட அனுமதி தந்த அதன் உரிமையாளர்க்கும்,

உரைநடைப் பகுதியில்

திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரையில் ஓர் இரவு, தொல்காப்பியர் பிறப்பகம் என்னும் கட்டுரைகளைச் சேர்த்துக்கொள்ள அனுமதியளித்த அவற்றின் உரிமையாளர்கட்கும், முடத்தாமக் கண்ணியார் என்ற கட்டுரையைச் சேர்த்து வெளியிட அனுமதி உதவிய சென்னை அகில இந்திய ரேடியோ நிலையத்தார்க்கும், இலக்கிய விமர்சனம் என்னும் கட்டுரையைச் சேர்த்துக்கொள்ள அனுமதி தந்துதவிய "சிந்தனை" என்னும் சீரிய பத்திரிகையின் அதிபருக்கும் எமது நன்றி உரியதாகும்.

ஆசிரியர்கள்.

உள்ளுறை

செய்யுட் பகுதி

எண்	பொருள்		பக்கம்
I	கடவுள் வாழ்த்து		
1.	நற்றிணை	...	1
2.	குறுந்தொகை	...	2
II	நீதிக்கோவை		
1.	நாலடியார்	...	3
2.	ஏலாதி	...	5
III	தொடர்நிலைச் செய்யுள்		
1.	சிலப்பதிகாரம்	...	8
2.	கம்பராமாயணம்	...	14
IV	பல்சுவைப் பகுதி		
1.	புறநானூறு	...	28
2.	குறுந்தொகை	...	29
3.	மனோன்மணீயம்	...	30

உரைநடைப் பகுதி

எண்	பொருள்		பக்கம்
1.	இறையனார் அகப்பொருள் உரை —நக்கீரர்	...	33
2.	தொல்காப்பியர் பிறப்பகம் —திரு. எஸ். வையாபுரி பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.	...	37
3.	முடத்தாமக் கண்ணியார் —சென்னை A. M. ஜெயின் கல்லூரி, தமிழ்த்துறைத் தலைவர் எஸ். வி. வரதராஜ ஐயங்கார், எம்.ஏ., எம்.ஓ.எல்.	...	42
4.	மதுரையில் ஓர் இரவு —சென்னை, அரசாங்கக் கல்லூரி முன்னைத் தமிழ்ப் பேராசிரியர், திரு. ஆர். விசுவநாத ஐயர், எம். ஏ., பி. ஓ. எல்.	...	50
5.	இலக்கிய விமர்சனம் —திரு. அ. சீனிவாச ராகவன், எம். ஏ., —தலைவர், V. O. C. கல்லூரி, தூத்துக்குடி.	...	60
6.	திருச்சிராப்பள்ளி —அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர், திரு. T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்கள்	...	69

ஐந்தாம் படிவம்—சிறப்பு

செய்யுட் பகுதி

I. கடவுள் வாழ்த்து

கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய பின்னரே நூல் பாடத் தொடங்குவது முன்னோர் வழக்கம். அதனால் இந்த இலக்கியத் திரட்டிலும் கடவுள் வாழ்த்து முதலிடம் பெற்றுள்ளது. 'கடவுள்' என்னும் சொல்லுக்குக் 'கடத்தல்' என்பது பொருள். மனம் மொழி மெய் ஆகிய மூன்றையும் கடந்து நிற்பது கடவுள். ஒவ்வொரு சமயத்தாரும் கடவுளை வேறு வேறு பெயரிட்டு அழைத்தாலும் கடவுள் ஒன்றே என்பதை நாம் உணர்தல் வேண்டும். இந்த உணர்ச்சியுடன் கடவுள் வாழ்த்தாக ஆன்றோர் பாடியவற்றுள் ஐந்து பாடல்கள் இங்கே தரப்பட்டுள்ளன.

1. நற்றிணை

குறிஞ்சி முதலாகிய ஐவகை நிலத்திற்கும் உரிய சிறந்த ஒழுக்க முறையை விளக்கிக் கூறுவதால் இந்நூல் 'நற்றிணை' (நல் + திணை) எனப் பெற்றது. இது சங்கப் புலவர்கள் பாடிய தொகை நூல்கள் எட்டுள் முதலாவது. இதில் நானூற்றொன்று பாக்கள் உள்ளன. பின்வரும் செய்யுளை இயற்றியவர் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் என்பவர். இச்செய்யுள் திருமால் வாழ்த்தாக அமைந்துள்ளது.

மாநிலஞ் சேவடி யாகத், தூநீர்
வளைநரல் பௌவ முடுக்கையாக,
விசும்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப்,
பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக,
இயன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வ னென்ப,
தீதற விளங்கிய திகிரியோனே.

2. குறுந்தொகை

குறுகிய அடிகளையுடைய பாக்களைக் கொண்டு தொகுக்கப் பட்ட நூல் என்பது இதன் பொருள். இது எட்டுத்தொகை நூல்களுள் இரண்டாவது. ‘நல்ல குறுந்தொகை’ என்று ஆன்றோரால் இந்நூல் சிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நூலில் முதலில் கடவுள் வாழ்த்தாக அமைந்துள்ள செய்யுள் இங்கே தரப்பெற்றுள்ளது. இச்செய்யுளை இயற்றியவரும் பெருந்தேவனாரே. இது முருகக் கடவுள் வாழ்த்தாக உளது.

தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்,
பவழத் தன்னமேனித், திகழொளிக்
குன்றி யேய்க்கு முடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சுபக வெறிந்த வஞ்சுடர் நெடுவேல்,
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைகல் எய்தின்றா லுலகே.

குறிப்புரை

1. சேவடி - சிவந்த பாதங்கள். தூநீர் வளைநரல் பௌவம் - தூய நீரையுடைய சங்குகள் ஒலிக்கின்ற கடல். உடுக்கை - ஆடை. விசும்பு - ஆகாயம். சுடர் - சூரியன். இயன்ற எல்லாம் - அமைந்த எல்லா உயிர்களிடமும். பயின்று - பொருந்தி. திகிரி - சக்கராயுதம்.

2. தாமரை புரையும் - செந்தாமரை மலரை யொத்த. காமர் - அழகிய. திகழ் ஒளி - விளங்குகின்ற பிரகாசம். குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கை - குன்றி மணியை யொத்த (சிவந்த) ஆடை. குன்றின் - கிரௌஞ்சம் என்னும் பெயருள்ள மலையின். நெஞ்சு - நடுவிடம். பக - பிளவுபட. ஏமம் வைகல் - இன்பமுடைய நாட்களை. எய்தின்று - அடைந்துள்ளது.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—வளை, பௌவம், விசும்பு, திகிரி, காமர்.
2. பிரித்து எழுதுக :—சேவடி, தீதற, திகழொளி.
3. இப்பகுதியில் வந்துள்ள உவம உருபு, முரண்தொடை, பண்புத் தொகை இவைகளைக் குறிப்பிடுக.

வினாக்கள்

1. இப்பகுதியில் வந்துள்ள செய்யுட்களில் ‘எட்டுத் தொகை’யைச் சேர்ந்தவை எவை ?
2. நற்றிணை, குறுந்தொகை—பெயர்க் காரணம் என்ன ?
3. வேத முதல்வன் யாவன் ? அவன் எவ்வாறு விளங்குகின்றான் ?
4. யார் காப்பதால் உலகம் இன்பமுடைய நாட்களை யடைந்துள்ளது?
5. முருகப் பெருமானைக் குறுந்தொகை யாசிரியர் எப்படிப் போற்றுகிறார் ?

II. நீதிக்கோவை

1. நாலடியார்

நாலடி வெண்பாக்களாலாகிய நூலாதலின் 'நாலடியார்' எனப் பெயர் பெற்றது. சிறப்புப்பற்றிய 'ஆர்' விகுதி கூட்டப் பட்டது. இது பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று. நீதி நூல்களுள் நாலடியார் திருக்குறளோடு ஒப்ப மதிக்கப்பட்டு 'ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி, நாலும் இரண்டும் சொல்லுக் குறுதி'' எனவும், ''பழகுதமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்'' எனவும் போற்றப்படுகின்றது.

இந்நூற் பாடல்கள் ஒருவரால் இயற்றப்பட்டவையல்ல. மதுரையில் வந்து தங்கியிருந்த சைன முனிவரால் பாடப் பெற்றவை. இவர்கள் கடைச் சங்க காலத்தை யொட்டி வாழ்ந் திருந்தவர் என்பர். பிற்காலத்தவரான பதுமனுர் என்னும் புலவர் இந்நூலுக்குப் பால், இயல், அதிகாரம் என்னும் பாகு பாடு செய்தார். இந்நூலினின்றும் ஐந்து பாடல்கள் கீழே தரப் பெற்றுள்ளன.

கல்வியே அழியாப் பொருள்

1. வைப்புழிக் கோட்படா ; வாய்த்தீயின் கேடில்லை ;
மிக்க சிறப்பின் அரசர் செறின்வவ்வார் ;
எச்சம்என ஒருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சை;மற்(று) அல்ல பிற.

கல்வியே உயர்ச்சிக்குக் காரணம்

2. களர்நிலத் துப்பிறந்த உப்பினைச் சான்றோர்
விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர் ;
கடைநிலத்தோர் ஆயினும் கற்றுணர்ந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும்.

குடிப்பிறந்தார் தன்மை

3. ஒருபுடை பாம்பு கொளினும், ஒருபுடை
அங்கண்மா ஞாலம் விளக்குறூஉந் திங்கள்போல்
செல்லாமை செவ்வனேர் நிற்பினும் ஒப்புரவிற்(கு)
ஒல்கார் குடிப்பிறந் தார்.

சிற்றறிவுடையார் தன்மை

4. தாமேயும் இன்புறார்; தக்கார்க்கும் நன்றாற்றார்;
ஏமஞ்சார் நன்னெறியுஞ் சேர்கலார்—தாமயங்கி
ஆக்கத்துள் தூங்கி அவத்தமே வாழ்நாளைப்
போக்குவார் புல்லறிவி னார்.

தானே தன் உயர்வுக்குக் காரணம்

5. நன்னிலைக்கண் தன்னை நிறுப்பானும், தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானும்,—நிலையினும்
மென்மேல் உயர்த்து நிறுப்பானும், தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான்.

குறிப்புரை

1. விச்சை - கல்விகள். வைப்பு உழி - வைக்கப்பட்ட இடத்தில். கோள்படா - (பிறரால்) கவரப்படமாட்டா. செறின் - (பொறாமை காரணமாகக்) கோபித்தாலும். வவ்வார் - அபகரிக்கமாட்டார். எச்சம் - சம்பாத்தியத்தில் மிச்சப்பட்டு நிற்பது. இச்செய்யுள் கல்விப் பொருட்கும் செல்வப் பொருட்குமுள்ள வேற்றுமையைக் கூறுவதால், வேற்றுமையணி. எச்சம் - எஞ்சு: பகுதி. கோள் - முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

2. களர்நிலம் - (இழிவான) உவர் நிலம். கடைநிலத்தோர் - இழிவான வகுப்பிற் பிறந்தவர். தலைநிலம் - மேன்மையான இடம். பிறப்புப் பற்றி உயர்வு தாழ்வு பாராட்டாமல் கல்விச் சிறப்பால் நன்கு மதிக்க வேண்டும் என்பது கருத்து.

3. ஒருபுடை-ஒருபாகம். ஞாலம் - பூமி. செல்லாமை - வறுமை. செவ்வன் - நன்றாக. ஒப்புரவு - உபகாரம். இச்செய்யுளில் உவமையணி காண்க.

4. நன்று ஆற்றார் - தானம் செய்யமாட்டார். ஏமம் சார் - (உயிர்க்குப்) பாதுகாப்பாகப் பொருந்திய. ஆக்கம் - செல்வம். அவத்தம் - வீண்.

5. நிறுப்பானும் - வகிப்பவனும். ஒருவனுடைய உயர்வு தாழ்வுகட்கு அவனுடைய அறிவும் அறிவின்மையுமே காரணம் என்பது கருத்து: "பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் தத்தம், கருமமே கட்டளைக் கல்" என்பது திருக்குறள்.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக:—எச்சம், விழுமிது, செல்லாமை, ஒப்புரவு, ஏமம், ஆக்கம்.

2. பிரித்துக் காட்டு :—வைப்புழி, எச்சம், ஒப்புரவு, இன்புறர், நன்னெறி, நன்னிலை.

3. எச்சம், கேடு, ஒப்புரவு, ஆக்கம், கோள்—இவை என்ன பெயர்?

வினாக்கள்

1. கல்விச் செல்வத்திற்கும் பொருட் செல்வத்திற்குமுள்ள வேறுபாடு யாது?

2. 'களர்நிலத்துப் பிறந்த உப்பினைச் சான்றோர் விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர் ''—இதனால் நீவிர் அறிவது என்ன?

3. திங்களின் எத்தன்மை எதை விளக்க உவமையாக வந்துள்ளது?

4. அற்ப அறிவுடையார் செயல் என்ன?

5. 'அவனவன் உயர்வு தாழ்வுகளுக்கு அவனவனே காரணம்' என்ற கருத்தை விளக்குக. இக்கருத்தமைந்த திருக்குறள் யாது?

கட்டுரையாக்கம்

1. 'குடிப் பிறந்தார் தன்மை' என்பது பற்றிப் பத்து வரியில் எழுது.

2. 'தானே தன் உயர்வுக்குக் காரணம்' என்பதை விளக்கி ஒரு சிறு கதை வரைக.

2. ஏலாதி

'ஏலாதி' என்பது ஏல ஆதி எனப் பிரிந்து, ஏலத்தை முதலாக வுடையது என்று பொருள்படும். ஆறு அல்லது ஏழு சரக்குகள் சேர்த்துச் செய்யப்படுவதாய், மாந்தர் உடற் பிணியைப் போக்கி ஆரோக்கியந் தந்து உடலுக்கு உறுதியை விளைவிக்கிற ஏலாதி என்ற மருந்தின் பெயர், ஒவ்வொரு செய்யுளிலும் ஆறு அல்லது ஏழு பொருள்களை எடுத்துரைத்து மாந்தர் மன நோயாகிய அறியாமையைப் போக்கி, இம்மை மறுமை வீடுகளில் உயிர்க்கு நன்மை விளைப்பதான நூலுக்குப் பெயராயிற்று. இது, உவமையாகு பெயர். இந்நூல் பதினெண் கீழ்க் கணக்கைச் சேர்ந்தது.

இந்நூலின் ஆசிரியர் கணிமேதையார் என்பவர். இப் பெயர் யாவராலும் மதிக்கப்படும் அறிவு நலமுடையவர் எனப் பொருள்படும். (மேதை–அறிவு.) இவர் சைன சமயத்தினர்; கடைச் சங்க காலத்தில் விளங்கியவர்.

நல்லனவே செய்க

1. இளமை கழியும் ; பிணிமூப்(பு) இயையும்
வளமை வலிஇவை வாடும் ; உளநாளால்
பாடே புரியாது பால்போலும் சொல்லினாய் !
வீடே புரிதல் விதி.

எமனை ஒழிக்க வழி

2. வாளஞ்சான் வன்கண்மை அஞ்சான் வனப்பஞ்சான்
ஆளஞ்சான் ஆய்பொருள்தான் அஞ்சான்-நாள்எஞ்சாக்
காலன் வரவொழிதல் காணின்,வீ டெய்திய
பாலின்நூல் எய்தப் படும்.

அன்பர்க்குரிய ஆறு குணங்கள்

3. சாதல் பொருள்கொடுத்தல் இன்சொல் புணர்வுவத்தல்
நோதல் பிரிவில் கவறலே, ஓதலின்
அன்புடையார்க் குள்ளன ஆறு குணமாக
மென்புடையார் வைத்தார் விரித்து.

உத்தமன்

4. களியான்கள் உண்ணான் களிப்பாரைக் காணான்
ஒளியான் விருந்திற் குலையான்—எளியாரை
எள்ளான்ஈத் துண்பானேல் ஏதமில் மண்ஆண்டு
கொள்வான் குடிவாழ்வான் கூர்ந்து.

மறுமைப்பேறு பெறத் தக்கவர்

5. தாயிழந்த பிள்ளை தலையிழந்த பெண்டாட்டி
வாயிழந்த வாழ்வினார் வாணிகம்—போயிழந்தார்
கைத்தூண் பொருளிழந்தார் கண்ணிலவர்க் கீந்தார்
வைத்து வழங்கிவாழ் வார்.

குறிப்புரை

1. மூப்பு - கிழத்தனம். இயையும் - நேரக்கூடியவை. வலி - தேக பலம். வாடும் - அழியக்கூடியவை. பாடேபுரியாது - உலக இன்பங்களுக்காகப் பாடுபடாமல். விதி - கடமை. பால்போலும் சொல்லினாய் - மகடூஉ முன்னிலை. மூப்பு - தொழிற் பெயர் ; மூ - பகுதி.

2. வன்கண்மை - வீரதீரம். வனப்பு - கம்பீரமான தோற்றம். எஞ்சா - தவறாமல். பாலின் - சன்மார்க்கத்தைக் கூறுகிற. ஆய்பொருள் - வினைத்தொகை.

3. சாதல் - (தன் நண்பர் இறந்தால் தான்) இறத்தல். புணர்வு உவத்தல் - கூடிக் கூலாவி மகிழ்தல். பிரிவில் - பிரிய நேர்ந்தால். கவறல் - கவலைப்படுதல். மென்புடையார் - மென்மைத் தன்மையுடைய பெரியோர். கவறல் - தொழிற் பெயர். கவல் - பகுதி.

4. களியான் - கர்வப்படாதவனும். களிப்பாரை - கள்ளுண்டு மகிழ் பவரை. ஒளியான் - (உள்ளதை) ஒளித்து இல்லை என்னாதவனும். உலையான் - தனது ஒழுக்கங் கெடாதவனும். எள்ளான் - இகழாதவனும். ஈத்து - இறந்தகால வினையெச்சம்.

5. தலை - தலைவன், கணவன். வாய் இழந்த வாழ்வினர் - ஊமையராய் வாழ்பவர். கைத்து ஊண் பொருள் - கையில் உண்பதற்கு ஆதாரமாயுள்ள பொருள்.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—வன்கண்மை, வனப்பு, கவறல், ஏதம், உலையான்.

2. பகுபத இலக்கணம் தருக :—மூப்பு, கவறல், காணான், வாழ்வார், அஞ்சான்.

3. இப்பகுதியில் வந்துள்ள தொழிற்பெயர்களை எடுத்துக் காட்டுக.

வினாக்கள்

1. 'வீடே புரிதல் விதி' என்பது எப்படி வலியுறுத்தப்படுகிறது ?

2. நம்மை எமன் பற்றாதிருக்கச் செய்யும் வழி என்ன ?

3. அன்புடையார்க்குள்ள ஆறு குணங்கள் எவை ?

4. குடிபெருகி இன்புற்று வாழ விரும்புவோன் செய்தற்குரியவை எவை ?

5. 'வைத்து வழங்கி வாழ்வார்' என்று கூறப்படுபவர் யாவர் ?

கட்டுரையாக்கம்

இப்பகுதியில் வந்துள்ள நீதியுரைகளை விளக்கிப் பதினைந்து வரியில் எழுதுக.

III. தொடர்நிலைச் செய்யுள்

1. சிலப்பதிகாரம்

சிலம்பினது அதிகரித்தலை (முக்கியமான விளைவை)த் தெரிவிப்பது சிலப்பதிகாரம். இது பழைய பெருங்காப்பியம் ஐந்தனுள் ஒன்று.

தனது செல்வம் முழுவதையும் விலைமகளுக்குக் கொடுத்து இழந்த கோவலன் என்பவன் வாணிகஞ் செய்து பொருள்தேட விரும்பித் தன் மனைவியான கண்ணகியின் சிலம்பை வாங்கி, அவளுடனே மதுரைக்குச் சென்று, அந்தச் சிலம்பை விற்கத் தொடங்குகையில், கள்வனை பொற்கொல்லன் பேச்சை ஆராயாது நம்பிய பாண்டியவரசனால் அக்கிரமமாகக் கொல்விக்கப்பட்ட சரித்திரத்தை விவரித்துக் கூறுவது இக்காப்பியம். இது—புகார்க் காண்டம், மதுரைக் காண்டம், வஞ்சிக் காண்டம் என மூன்று பெரும்பகுப்பை யுடையது. இதன் உட்பகுப்பின் தொகை முப்பது. இந்நூல், முத்தமிழும் விரவப் பெற்றதாதலால், இயலிசை நாடகப் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள் என்றும், நாடக வுறுப்புகளை யுடையதாதலால் நாடகக்காப்பியமென்றும், உரைப்பாட்டும் இசைப்பாட்டும் இடையிடையே விரவப் பெற்றதாதலால் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் என்றும் பெயர்பெறும். இந்நூல், முதலில் தமிழ்மொழியிலேதான் செய்யப்பட்டது.

இந்நூலைச் செய்தவர்—இளங்கோவடிகள். இவர் சேரநாட்டில் வஞ்சி நகரத்தில் அரசுபுரிந்த சேரலாதனுக்குப் புத்திரர்; செங்குட்டுவனுடைய தம்பி. இவர் அரசனுக்குத் தம்பியாதலால் 'இளங்கோ' எனப்பட்டுப் பின்பு துறவறம் பூண்டதனால் இளங்கோவடிகள் என்று பெயர் பெற்றனர். இவருடைய மதம்—சைனம். இவருடைய காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டென்பர்.

முன் கதை: சோழ நாட்டில் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் மாசாத்துவான் என்று ஒரு வணிகன் வாழ்ந்துவந்தான். அவன் மகன் கோவலனென்பவன். அவன் மாநாய்கன் மகளாகிய கண்ணகி யென்பவளை மணந்து இல்லறம் நடத்தி வாழலானன். அப்போது அரங்கேறி நடனமாடிய நாடகக் கணிகையான மாதவி யென்பவளின் காதலுக்கு உட்பட்டுத் தன் பொருளை யெல்லாம் இழந்து வறியனானன். பிறகு, கோவலன் தன்

மனைவியினிடத்து எஞ்சியிருந்த சிலம்பைக் கொண்டு சென்று வேற்று நாட்டில் விற்று வாணிகஞ் செய்யக் கருதினான். கவுந்தி யென்னுந் தவமுதியாளை வழித் துணையாகக் கொண்டு மனைவி யுடன் மதுரையிலே புறஞ்சேரியிற் சென்றான். பிறகு இடைச் சேரியில் மாதரி யென்னும் இடையர் தலைவி, தன்னிடத்து அக் கண்ணகியைக் கவுந்தியடிகள் அடைக்கலமாக வைக்க, இடம் முதலியன கொடுத்து அவர்களை உபசரித்தனள். உபசரிக்கப் பெற்றபின், கோவலன் மதுரைத் தெருவிற் போய் அங்கு எதிர்ப் பட்ட கொல்லனொருவனுக்குத் தான் கொண்டு சென்ற தன் மனைவியின் ஒற்றைச் சிலம்பைக் காட்டினான். அந்தப் பொற் கொல்லன் அதனோடு ஒத்ததான பாண்டியன் தேவியினது சிலம் பொன்றைக் கவர்ந்த கள்வனாதலால், தன்னைக் குற்றமில்லாத வனாகக் காட்டுவதற்குத் தக்க உபயாஞ் சூழ்ந்து, கோவலனை அங்குத்தானே இருக்கச் சொல்லிப் பாண்டியனிடம் போய் "கோப்பெருந் தேவியின் சிலம்பைக் கவர்ந்த கள்வன் வந்துள் ளான்" என்று கூறினான். பாண்டியராசன் பொற்கொல்லன் பேச்சை நம்பிக் கோவலனைக் கொன்று சிலம்பு கொணருமாறு விதிவசத்தால் ஆராய்ச்சியில்லாமற் கூறினான். அரசன் கட்டளைப்படியே கொலையஞ்சாதவனொருவன் விரைந்து அக் கோவலனை வெட்டி வீழ்த்தினான். அதனைக் கண்ணகி கேள்வி யுற்றுத் துன்பமும் சினமும் பொங்கப் புறப்பட்டுப் பாண்டிய னிடஞ் சென்று முறையிடுமாறு அரண்மனை வாயிலை யடைந் தாள். அந்த வேளையில் பாண்டியன் தேவி தான் கண்ட தீக் கனாக்களைப் பாண்டியவரசனோடு சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்

வழக்குரை காதை

அரிமா னேந்திய வமளிமிசை யிருந்தனன்
திருவீழ் மார்பிற் றென்னவர் கோவே ; இப்பால்
"வாயி லோயே ! வாயி லோயே !
அறிவறை போகிய பொறியறு நெஞ்சத்(து)
இறைமுறை பிழைத்தோன் வாயிலோயே !
இணையரிச் சிலம்பொன் றேந்திய கையள்
கணவனை யிழந்தாள் கடையகத்தாள் என்(று)
அறிவிப் பாயே யறிவிப் பாயே" யென ;
வாயிலோன், வாழியெங் கொற்கை வேந்தே ! வாழி !

தென்னம் பொருப்பிற் றலைவ வாழி !
செழிய வாழி ! தென்னவ வாழி !
பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி !
யடர்த்தெழு குருதி யடங்காப் பசுந்துணிப்
பிடர்த்தலைப் பீட மேறிய மடக்கொடி
வெற்றிவேற் றடக்கைக் கொற்றவை யல்லள் ;
அறுவர்க் கிளைய நங்கை, யிறைவனை
யாடல்கண் டருளிய வணங்கு, சூருடைக்
கானக முகந்த காளி, தாருகன்
பேருரங் கிழித்த பெண்ணு மல்லள் ;
செற்றனள் போலும் செயிர்த்தனள் போலும்
பொற்றொழிற் சிலம்பொன் றேந்திய கையள்
கணவனை யிழந்தாள் கடையகத் தாளே
கணவனை யிழந்தாள் கடையகத் தாளே '' யென
'' வருக மற்றவட் டருக ஈங்(கு) என,
வாயில் வந்து கோயில் காட்டக்
கோயின் மன்னனைக் குறுகினள் சென்றுழி,
' நீர்வார் கண்ணை யெம்முன் வந்தோய் !
யாரை யோநீ மடக்கொடி யோய் ?' எனத்
'' தேரா மன்னா ! செப்புவ துடையேன் ;
எள்ளறு சிறப்பி னிமையவர் வியப்பப்
புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்தோன் அன்றியும்
வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க
ஆவின்கடைமணி யுகுநீர் நெஞ்சுசுடத் தான்றன்
அரும்பெறற் புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன்,
பெரும்பெயர்ப் புகாரென் பதியே, யவ்வூர்
ஏசாச் சிறப்பி னிசைவிளங்கு பெருங்குடி
மாசாத்து வாணிகன் மகனை யாகி,
வாழ்தல் வேண்டி யூழ்வினை துரப்பச்
சூழ்கழன் மன்னா நின்னகர்ப் புகுந்திங்(கு)
என்காற் சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி, நின்பாற்
கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
கண்ணகி யென்பதென் பெயரே'' யெனப், ''பெண்ண
கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோ லன்று ; [ணங்கே

வெள்வேற் கொற்றங் காண் " என வொள்ளிழை
" நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே !
என்காற் பொற்சிலம்பு மணியுடை யரியே " யெனத்
" தேமொழி யுரைத்தது செவ்வை நன்மொழி
யாமுடைச் சிலம்பு முத்துடை யரியே
தரு(க) " எனத் தந்து தான்முன் வைப்பக்
கண்ணகி யணிமணிக் காற்சிலம் புடைப்ப
மன்னவன் வாய்முதற் றெறித்தது மணியே, மணிகண்டு
தாழ்ந்த குடையன் றளர்ந்தசெங் கோலன்
" பொன்செய் கொல்லன் றன்சொற் கேட்ட
யாேனா வரசன் ? யானே கள்வன் ;
மன்பதை காக்குந் தென்புலங் காவல்
என்முதற் பிழைத்தது கெடுகவென் னுயுள் " என
மன்னவன் மயங்கிவீழ்ந் தனனே ; தென்னவன்
கோப்பெருந் தேவி குலைந்தன ணடுங்கிக்
கணவனை யிழந்தோர்க்குக் காட்டுவ தில்லென்(று)
இணையடி தொழுது வீழ்ந்தனளே மடமொழி.

குறிப்புரை

அடி 1-2 : திருவீழ் - திருமகள் விரும்புகின்ற. தென்னவர் கோ - பாண்டிய மன்னன். அரிமான் - சிங்கம். அமளி - ஆசனம். வீழ்மார்பு - வினைத் தொகை.

2-8 : அறிவு அறை போகிய - (ஒன்றை) ஆராய்ந்து அறிவது கெட்டொழிந்த. பொறி அறு நெஞ்சத்து - புண்ணியமற்ற மனத்தையுடைய. இறை முறை - அரச நீதி. இணை - தனக்குத் தானே ஒப்பதாகிய. அரி சிலம்பு ஒன்று - உள்ளிடு பரலையுடைய ஒரு சிலம்பை. கடை - வாயில். அறிவு : தொழிற்பெயர்.

9-23 : தென்அம் பொருப்பு - தெற்குத் திசையிலுள்ள அழகிய பொதியமலை. பஞ்சவ - பாண்டியனே. அடர்த்து - மேற்பட்டு. பிடர் தலை - பிடரியோடு கூடிய (மகிடாசுரனது தலையாகிய.) பீடம் - பீடத்திலே. தடம் கை - பெரிய கை. கொற்றவை - துர்க்கை. அறுவர்க்கு இளைய நங்கை - சப்த மாதர்களில் ஆறு பேர்க்கும் இளையவளாகிய பெண். இறைவனை - சிவபெருமானை. உகந்த - (விரும்பி) வாழுமிடமாகக் கொண்டுள்ள. தாருகன் - தாருகாசுரன். உரம் - மார்பு. செற்றனன் - மூக்க் கடுப்புக் கொண்டவன். செயிர்த்தனள் - மனக்கோபம் கொண்டவள். சப்த மாதர் - பிராமி, மகேசுவரி, கௌமாரி, வைணவி, வாராகி, மாகேந்திரி, சாமுண்டி.

24 : தருக - அழைத்து வருக.

24-26 : வாயில் - காவலோன். கோயில் காட்ட - அரண்மனையி லுள்ள அரசனைக் காட்டித் தா. குறுகினள் - முற்றெச்சம்.

27-28 : நீர்வார் கண்ணை - நீர் பெருகுகின்ற கண்களை யுடையவளாய் இருக்கின்றாய். வார்கண் - வினைத்தொகை.

29-42 : தேரா - (உண்மையை) ஆராய்ந்தறிய மாட்டாத. என்னு அறு - இகழ்ச்சியற்ற. புள் உறு - புறுவாகிய பறவை யடைந்த. புன்கண்-துன்பம். தீர்த்தோன் - போக்கியவனான சிபிச் சக்கரவர்த்தி. கடைமணி - கன்றின் கருவிழிக் கடையிலிருந்து. ஆழி - தேர்ச் சக்கரம். மடித்தோன் - என்றது மனுச் சோழனை. புகார் - காவிரிப்பூம் பட்டினம். என் பதி - எனது ஊர். துரப்ப - ஓட்டுதலால். பகர்தல் வேண்டி - விற்க விரும்பி.

42-44 : கோறல் - கொல்வது. வெள்வேல் - வெள்ளிய வேலாயுதம். கொல் + தல் = கோறல் : தொழிற்பெயர்.

44-46 : நல்திறம் படரா - நல்ல வழியிற் செல்லாத. மணி - மாணிக்கம்.

46-49 : தேமொழி - உவமைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன் மொழித்தொகை (தேன் + மொழி). தந்து - கொண்டுவந்து.

50-51 : வாய் முதல் - வாசல். வாய் - உள்ளே புகும் வழி. முதல் - ஏழாம் வேற்றுமை யுருபு.

51-57 : தளர்ந்த - நிலைகுலைந்த. மன்பதை - மக்கட் கூட்டம். தென்புலம் - பாண்டிய நாடு. என் முதல் - என்னைத் தொடங்கி.

57-60 : குலைந்தனன் - மனம் நடுக்கமடைந்து: முற்றெச்சம். நடுங்கி - உடல் நடுங்கி. காட்டுவது - (முறை சொல்லிக்) காட்டக்கூடிய பொருள். இணை அடி - (கண்ணகியின்) இரண்டு பாதங்களையும்.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—சூர், அமளி, அரி, இறை, உரம், புன்கண், மன்பதை.

2. வீழ்மார்பு, அரிசிலம்பு, கடைமணி, இணையடி, பசுந்துணி, உகுநீர்—இவை என்ன தொடர் ?

3. பிரித்துக் காட்டுக :—கோறல், அறிவுரை, பொற்றொழில், நற்றிறம், தேமொழி.

4. இப்பகுதியில் பாண்டியனைக் குறிக்க வரும் பெயர்களைக் காரணத்துடன் கூறுக.

5. இப்பகுதியில் கண்ணகியைக் குறிக்கும் தொடர்புகளைத் தெரிவிக்க.

6. இப்பகுதியில் வந்துள்ள ஏழாம் வேற்றுமை உருபுகளைக் குறிக்க.

வினாக்கள்

1. சிலப்பதிகாரத்தோடு கதைத் தொடர்புள்ள வேறொரு கதை யாது?

2. இளங்கோவடிகட்குச் சமகாலத்தவரான மற்றொரு பெரும்புலவர் யார்?

3. கண்ணகி வழக்குரைக்கச் சென்றபோது பாண்டியன் எங்கிருந்தான்?

4. வாயில் காவலனை நோக்கிக் கண்ணகி கூறியது என்ன?

5. வாயில் காவலன் அரசனை எவ்வாறு வாழ்த்தினான்?

6. கண்ணகியின் பெருஞ்சீற்ற நிலையை வாயில் காவலன் மன்னனிடம் எவ்வாறு எடுத்துரைத்தான்?

7. பாண்டியன் "நீ யார்?" எனக் கேட்டதற்குக் கண்ணகி கூறியது என்ன?

8. சோழர் குலம், புகார், பெருங்குடி—ஆகியவற்றைக் கண்ணகி எவ்வாறு சிறப்பித்தனள்?

9. அரசன் 'வெள்வேல் கொற்றம்' என்றது எதனை?

10. கோவலன் கள்வன் அல்லன் என்பதைக் கண்ணகி எவ்வாறு மெய்ப்பித்தாள்?

11. தன் தவற்றை யுணர்ந்த பாண்டியன் கூறியது என்ன?

12. "கணவனை இழந்தோர்க்குக் காட்டுவது இல்"—பொருளை விளக்குக.

13. கதைக் குறிப்பு வரைக: புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்தோன், புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன், பிடர்த்தலை பீடம் ஏறிய மடக்கொடி, தாருகன் பேருரம் கிழித்த பெண்.

14. பொற்கொல்லன் செய்த சூழ்ச்சியைக் கூறுக.

15. "தேமொழி யுரைத்தது செவ்வை நன்மொழி"—சந்தர்ப்பங் கூறி விளக்குக.

கட்டுரையாக்கம்

1. "கண்ணகியின் சீற்றங் கொண்ட தோற்றம்" என்பது பற்றிப் பதினைந்து வரியில் எழுதுக.

2. "கண்ணகி வழக்கை விளக்கியது" பற்றிப் பதினைந்து வரியில் வரைக.

3. இப்பகுதியிலடங்கிய செய்தியை உரையாடல் அமைப்பில் இரு பக்க அளவில் எழுதுக.

2. கம்பராமாயணம்

ஆரணிய காண்டம்—சடாயு காண் படலம்

இராமாயணம் இதிகாசங்களில் ஒன்று. இதனை வடமொழியில் இயற்றியவர் வான்மீகி. அதன் வழி நூலாகத் தமிழில் கம்பரால் பாடப் பெற்றது கம்பராமாயணம். இது 10500 பாடல்கள் கொண்ட ஆறு காண்டங்களால் ஆகியது.

கம்பராமாயணம் என்பது கம்பரது ராமாயணம் என விரியும். 'ராம அயநம்' என்ற இரு வடசொற்கள் புணர்ந்து ராமாயணம் என்றாயின. 'ராம' என்பது (குணம், செயல், அழகு இவற்றால் யாரையும்) மகிழ்விப்பவன் என்றும், அயநம் என்பது அறிவிப்பது என்றும் பொருள்படும்.

இது வழிநூலேயாயினும் கம்பர் பல இடங்களில் தமிழ் மரபுக்கும், தம் மனோதர்மத்திற்கும் ஏற்ப முதனூலிலிருந்து மாறுபட்டுச் செல்கிறார். அவரது பாடல்களில் கற்பனையும், சொல்லழகும், பொருளாழமும் மிகுந்துள்ளன.

கம்பர் சோழ நாட்டிலே திருவழுந்தூரிலே உவச்ச குலத்தில் ஆதித்தன் என்பவருக்குப் புதல்வராகத் தோன்றினாரென்பர். இவர் வேளாண் மரபினர் என்பாருமுளர். இளமையிலேயே இவர் தந்தையை இழந்தாராகத் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் வாழ்ந்த பெருவள்ளலாகிய சடையப்ப வள்ளலால் ஆதரிக்கப் பெற்றுக் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினார். இவர் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டிலிருந்தவரென்று சிலரும், பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் இருந்தவரென்று வேறு சிலரும் கூறுகின்றனர். இவரைப் பற்றிய கர்ண பரம்பரை வரலாறுகளை வேறு நூல்களில் பரக்கக் காணலாம். இவர் வைணவ சமயத்தினர். இவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள், ஏரெழுபது, சிலையெழுபது, திருக்கை வழக்கம், சரசுவதியந்தாதி ஆகியவை என்பர். இவரைக் குறிக்கும் **கவிச் சக்கரவர்த்தி** என்ற சிறப்புப் பெயரும், இவரைப் பற்றியெழுந்த 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்', 'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவி சொல்லும்' என்ற பழமொழிகளும் இவரது கல்வித் திறமையை வெளிப்படுத்தும்.

முன் கதை: தசரதன் தன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து இராமனை யுவராசாவாக முடிசூட்ட நிச்சயித்தான். மந்தரையென்ற வேலைக்காரியால் தூண்டப்பெற்ற கைகேயி, தன் மகன் பரதனுக்கு முடிசூட்டுமாறும் இராமனைப் பதினான்கு ஆண்டு

வனவாசம் செய்யுமாறும் தசரதனிடம் இரண்டு வரங்களை வேண்டினாள். தசரதன் அதற்கு இணங்கவேண்டியதாயிற்று. இராமன், சீதையோடும், இலக்குமணனோடும் காடு சென்றார். சித்திரகூடத்தில் அவர்கள் தங்கியிருக்கையில் பரதன் அங்கு வந்து தசரதன் இறந்ததைத் தெரிவித்து இராமனை அயோத்திக்குத் திரும்புமாறு வேண்டினன். இராமன் அதற்கு இணங்காது தன் பாதுகைகளைப் பரதனிடம் கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தண்டகாரணியத்தில் வசித்து வந்தார். பின்னர் அகத்திய முனிவரின் சொற்படி பஞ்சவடியை நோக்கிச் செல்லலானார்.

இராமன் முதலிய மூவரும் சடாயுவைக் காணுதல்

1. நடந்தனர் காவதம் பலவும் நன்னதி
கிடந்தன நின்றன கிரிகள் கேண்மையில்
தொடர்ந்தன துவன்றின சூழல் யாவையும்
கடந்தனர் கண்டனர் கழுகின் வேந்தையே.

சடாயுவின் வருணனை

2. உருக்கிய சுவணமொத் துதயத் துச்சிசேர்
அருக்கனிவ் வகலிடத் தலங்கு திக்கெலாந்
தெரிப்புறு செறிசுடர்ச் சிகையி னூற்சிறை
விரித்திருந் தனனென விளங்கு வான்றனை,

3. தூய்மைய னிருங்கலை துணிந்த கேள்வியன்
வாய்மையன் மறுவிலன் மதியின் கூர்மையன்
ஆய்மையின் மந்திரத் தறிஞ னுமெனச்
சேய்மையி னோக்குறு சிறுக ணான்றனை,

4. வீட்டிவாள் அவுணரை விருந்து கூற்றினை
யூட்டிவீழ் மிச்சிரு லுண்டு நாடொறும்
தீட்டிமே லிந்திரன் சிறுகண் யானையின்
தோட்டிபோல் தேய்ந்தொளிர் துண்டத் தான்றனை,

5. கோளிறு நான்கினோ டொன்று கூடிய
வாளுறு திகிரிபோ லாரத் தான்றனை,
நீளும் மேருவி னெற்றி முற்றிய
வாளிர வியிற்பொலி மௌலி யான்றனை,

6. சொற்பங்க மிறநிமி ரிசையின் சும்மையை,
அற்பங்க முறவரு மருணன் செம்மலைச்,
சிற்பங்கொள் பகலெனக் கடிது சென்றுதீர்
கற்பங்க ளனைப்பல கண்டு ளான்றனே.

இராமனும் இலக்குவனும் சடாயுவை யணுகிச் சந்தேகித்தல்

7. ஓங்குயர் நெடுவரை யொன்றி னின்றது
தாங்கல திருநிலந் தாழ்ந்து தாழ்வுற
வீங்கிய வலியினி லிருந்த வீரனை
ஆங்கவ ரணுகின ரயிர்க்குஞ் சிந்தையார்.

8. ‘இறுதியைத் தன்வயி னியற்ற வெய்தினன்
அறிவிலி யரக்கனு மல்ல னுமெனின்
எறுழ்வலிக் கலுழனே’ யென்ன வுன்னியச்
செறுகழல் வீரருஞ் செயிர்த்து நோக்கினர்.

சடாயு இராமலட்சுமணர்களைச் சந்தேகித்தல்

9. வனைகழல் வரிசிலை மதுகை மைந்தரை
அனையவன் றானுங்கண் டயிர்த்து நோக்கினன்
‘வினையறு நோன்பின ரல்லர் ; வில்லினர் ;
புனைசடை முடியினர் ; புலவரோ ?’ வென்று.

10. ‘புரந்தரன் முதலிய புலவர் யாரையும்
நிரந்தர நோக்குவென் ; நேமி யானுமவ்
வரந்தரு மிறைவனு மழுவ லாளனுங்
கரந்தில ரென்னையா னென்றுங் காண்பெறல்.

11. காமனென் பவனையுங் கண்ணி னோக்கினேன் ;
தாமரைச் செங்கணித் தடக்கை வீரர்கள்
பூமரு பொலங்கழற் பொடியி னோடுமொப்(பு)
ஆமென வறிகிலெ னூர்கொ லாமிவர் ?’

12. ‘உலகொரு மூன்றுந்தம் முடைமை யாக்குறும்
அலகறு மிலக்கண மமைந்த மெய்யினர்
மலர்மகட் குவமையா ளோடும் வந்தவிச்
சிலைவலி வீரரைத் தெரிகி லேன்’என,

13. ‘ கருமலை செம்மலை யனைய காட்சியர் ;
திருமகிழ் மார்பினர் ; செங்கண் வீரர்தாம்
அருமைசெய் குணத்தினென் றுணைவ ருழியான்
ஒருவனை யிருவரு மொத்து ளாரரோ.’

சடாயு இராமலட்சுமணர்களை நீவிர் யாவரென வினுவல்

14. எனப்பல நினைப்பின மனத்து ளெண்ணுவான்
சினப்படை வீரர்மேற் செல்லு மன்பினுன்
“ கனப்படை வரிசிலைக் காளை யீர்கள் யார்
மனப்பட வெனக்குரை வழங்கு வீ(ர்)” என்றுன்.

இராம இலட்சுமணர்கள் தம்மைத் தெரிவித்தல்

15. வினவிய காலையின் மெய்மை யல்லது
புனைமலர்த் தாரவர் புகல்கி லாமையாற்
“ கனைகட நெடுநிலங் காவ லாழியான்
வனைகழற் றயரதன் மைந்தர் யா(ம்) ” என்றுர்.

சடாயு தசரதனது நலத்தை வினுவுதல்

16. உரைத்தலும் பொங்கிய வுவகை வேலையன்
தரைத்தலை யிழித்தவர்த் தழுவு காதலன்
“ விரைத்தடந் தாரினிர், வேந்தர் வேந்தன்றன்
வரைத்தடந் தோளிணை வலிய வோ ?” வென்றுன்.

தசரதன் இறந்ததை இராமன் தெரிவிக்க, சடாயு மூர்ச்சித்தல்

17. மறக்கமுற் றுதன வாய்மை காத்தவன்
துறக்கமுற் றுனென விராமன் சொல்லலும்
இறக்கமுற் றுனென வேக்கமெய்தினுன்
உறக்கமுற் றுனென வுணர்வு நீங்கினுன்.

இராம இலட்சுமணரால் தேற்றப்பட்ட சடாயு
புலம்பத் தொடங்குதல்

18. தழுவின ரெடுத்தனர் தடக்கை யான்முகங்
கழுவின ரிருவருங் கண்ணி னீரினுல்
வழுவிய வின்னுயிர் வந்த மன்னனும்
அழிவுறு நெஞ்சின னரற்றி னுனரோ.

சடாயு புலம்புதல்

19. " பரவலருங் கொடைக்குநின் றன் பனிக்குடைக்கும்
பொறைக்குநெடும் பண்பு தோற்ற,
கரவலருங் கற்பமுகமு முடுபதியுங்
கடலிடமுங் களித்து வாழப்
புரவலர்தம் புரவலனே ! பொய்ப்பகையே !
மெய்க்கனியே ! புகழின் வாழ்வே !
இரவலரு நல்லறமும் யானுமினி
யென்படநீத் தேகினுயே !''

20. " அலங்கார மெனவுலகுக் குயிரளிக்குந்
தனிக்குடையாய் ! ஆழி சூழ்ந்த
நிலங்காவ லிதுகிடக்க, நிலையாத
நிலையுடையே னேயநெஞ்சின்
நலங்காண நடந்தனையோ ? நாயகனே !
தீவினையே னண்பி னின்றும்
விலங்கானே னுகலினுல் விலங்கினே
னின்னுமுயிர் விட்டி லேனுல்.''

21. " தயிருடைக்கு மத்தென்ன வுலகைநலி
சம்பரனைத் தடிந்த வந்நாள்
அயிர்கிடக்குங் கடல்வலயத் தவரறிய
நீயுடனு னுவி யென்று
செயிர்கிடத்தல் செய்யாத திருமனத்தாய் !
செப்பினுய் ; திறம்பா நின்சொல்
உயிர்கிடக்க வுடலைவிசும் பேற்றினுர்
உணர்விறந்த கூற்றி னுரே.''

சடாயு தன் வம்சாவளியைக் கூறுதல்

22. " எழுவதோ ரிசைபெருக விப்பொழுதே
ஒப்பரிய வெரியுந் தீயின்
விழுவதே நிற்கமட மெல்லியலார்
தம்மைப்போ னிலத்தி மேல்வீழ்ந்(து)

அழுவதே யான் '' என்று வறிவற்றான்
எனவெழுந்தாங் கவரை நோக்கி
" முழுவதே முலகுடையான் மைந்தன்மீர் !
கேண்மின் '' என முறையிற் சொல்வான் :

23. " அருணன்றன் புதல்வனியா னவன்படரும்
உலகெல்லாம் படர்வே னுழி
இருண்மொய்ம்பு கெடத்துரந்த தயரதற்கின்
னுயிர்த்துணைவ னிமையோ ரோடும்
வருணங்கள் வகுத்திட்ட காலத்தே
வந்துதித்தேன் கழுகின் மன்னன்
தருணங்கொள் பேரொளியீர் ! சம்பாதி
பின்னர்வரு சடாயு '' வென்றான்.

சடாயுவின் வரலாற்றைக் கேட்ட இராமலட்சுமணர்
மகிழ்தல்

24. ஆண்டவனீ துரைசெய்ய வஞ்சலித்த
மலர்க்கையா ரன்பி னோடு
மூண்டபெருந் துன்பந்தான் முறைமுறையி
னிறைமலர்க்கண் மொய்த்த நீரார்
பூண்டபெறும் புகழ்நிறுவித் தம்பொருட்டாற்
பொன்னுலகம் புக்க தாதை
மீண்டனன்வந் தானவனைக் கண்டனரே
யொத்தனரவ் விலங்கற் றோளார்.

சடாயு தான் தீப்பாய்வதாக அன்புமொழி கூறுதல்

25. மருவினிய குணத்தவரை வருசிறகா
லுறத்தழுவி, '' மக்காள் ! நீரே
உரியகடன் வினையேற்கு முதவுவீ
ருடலிரண்டுக் குயிரொன் றானன்
பிரியவுந்தன் பிரியாதே யினிதிருக்கு
முடற்பொறையாம் பீழை பாரா(து)
எரியதனி னின்றேபுக் கிறவேனேல்
இத்துயர மறவேன் '' என்றான்.

இராமலட்சுமணர்கள் சடாயுவை இறவாதிருக்க வேண்டுதல்

26. என்று ரைத்த வெருவை யரசனை
துன்று தாரவர் நோக்கித் தொழுதுகண்
ஒன்று முத்த முறைமுறை யாயுக
நின்று மற்றின்ன நீர்மை நிகழ்த்தினர்:

27. " உய்விடத் துதவுதற் குரியா னுந்தன்
மெய்விடக் கரு தாதுவிண் ணேறினன் ;
இவ்வி டத்தினி லெம்பெரு மானைமைக்
கைவி டிற்பினை யார்களை கண்ணுளார் ?

28. தாயு நீங்கருந் தந்தையுந் தண்ணகர்
வாயி னீங்கி வனம்புகுந் தெய்திய
நோயு நீங்கிய நுண்ணிய வெங்களை
நீயு நீங்குதி யோ ?நெறி நீங்கலாய் ! "

சடாயுவின் மறுமொழி

29. என்று சொல்ல விருந்தழி நெஞ்சினன்
நின்ற வீரரை நோக்கி நினைந்தவன்
" அன்ற தென்னின் அயோத்தியி னையன்மீர்
சென்ற பின்னவற் சேர்குவென் யான் " என்றான்.

இராமலட்சுமணர்கள் வனத்திற்கு வந்த காரணத்தைச் சடாயு வினவுதல்

30. " வேந்தன் விண்ணடைந் தானெனின், வீரர்நீர்
ஏந்து ஞால மினிதளி யாதிவண்
போந்த தென்னை ? புகுந்தவென் புந்திபோய்க்
காந்து கின்றது, கட்டுரை யீர் " என்றான்.

31. " தேவர் தானவர் திண்டிறல் நாகர்வே(று)
ஏவ ராக விடரிழைத் தாரெனிற்
பூவ ராவு பொலங்கரை வேலினீர்
சாவ ராக்கித் தருவே னர(சு)" என்றான்.

இராமன் குறிப்பிக்க இலட்சுமணன் வரலாறு கூறுதல்

32. தாதை கூறலுந் தம்பியை நோக்கினன்
சீதை கேள்வன் ; அவனுந்தன் சிற்றவை
மாத ரால்வந்த செய்கை வரம்பிலா
ஓத வேலை யொழிவின் றுணர்த்தினன்.

சடாயு இராமனைப் புகழ்ந்து கொண்டாடுதல்

33. "உந்தை யுண்மைய னாக்கியுன் சிற்றவை
தந்த சொல்லைத் தலைக்கொண்டு தாரணி
வந்த தம்பிக் குதவிய வள்ளலே
யெந்தை வல்ல தியாவர்வல் லார் ?" என,

34. அல்லித் தாமரைக் கண்ணனை யன்புறப்
புல்லி மோந்து பொழிந்தகண் ணீரினன்
"வல்லை மைந்த !வம் மன்னையு மென்னையும்
எல்லை யில்புக ழெய்துவித் தாய்" என்றான்.

சடாயு சீதையை யாவள் என வினவுதல்

35. பின்ன ரும்மப் பெரியவன் பெய்வளை
அன்ன மன்ன வணங்கினை நோக்கினன் :
"மன்னர் மன்னவன் மைந்த ! இவ் வாணுதல்
இன்ன ளென்ன வியம்புதி யால்" என்றான்.

இலக்குவன் கூறுதல்

36. அல்லி றுத்தன தாடகை யாதியா
வில்லி றுத்த திடையென மேலைநாட்
புல்லி றுத்த தியாவும் புகன்று, தன்
சொல்லி றுத்தனன் றோன்றல்பின் றோன்றினன்.

சடாயு 'நீவிர் இங்கே வைகுமின்' எனல்

37. கேட்டு வந்த கிளரொளி மௌலியான்
"தோட்ட லங்கலி னீர் !துறந் தீர்வள
நாட்டி னீவிரு நன்னுத ருனுமிக்
காட்டில் வைகுதிர் ; காக்குவன் யா(ன்)" என்றான்.

இராமனது மறுமொழி

38. " இறைவ வெண்ணி யகத்திய னீந்துள
தறையு நன்மணி யாற்றி னகன்கரைத்
துறையி னுண்டொரு சூழலச் சூழல்புக்(கு)
உறைது(ம்)" என்றன னுள்ளத் துறைகுவான்.

சடாயு உடன்பட்டு அவ்விடத்தைக் காட்டுதல்

39. " பெரிது நன்றப் பெருந்துறை ; வைகிநீர்
புரிதிர் மாதவம் ; போதுமின் ; யானது
தெரிவு றுத்துவெ(ன்)," என்றவர் திண்சிறை
விரியு நீழலின் மேவவிண் சென்றனன்

சடாயு காட்ட அவர் பஞ்சவடி சேர்தல்

40. " ஆய சூழ லறிய உணர்த்தியத்
தூய சிந்தையத் தோமில் குணத்தினன்
போய பின்னைப் பொருசிலை வீரரும்
ஏய சோலை யினிதுசென் றெய்தினர்.

குறிப்புரை

1. காவதம் - காதம். கிரி - மலை. துவன்றின - நெருங்கிய. சூழல் - காட்டிடம். கேண்மையின் - முறைமையால்.

2. சுவணம் - சுவர்ணம், பொன். உதயத்துச்சி - உதயகிரியின் சிகரம். அருக்கன் - இளஞ்சூரியன். சிகையினால் - ஒளியினால்.

3. இருங்கலை துணிந்த கேள்வியின் - மிக்க கல்வியையுந் தெளிந்த கேள்வியையுமுடையவனும். மதியின் கூர்மையன் - அறிவின் நுட்பத்தை யுடையவனும். ஆய்மை - ஆராய்ச்சி. மந்திரம் - ஆலோசனை. சேய்மையின் நோக்குறு - மிக்க தூரத்திலுள்ளவற்றையும் காண்கின்ற.

4. வாள் அவுணரைவீட்டி - கொடிய அசுரர்களைக் கொன்று. வீழ் மிச்சில் - கீழ் விழுந்து மிகுதியாய் நின்ற உடலை. தோட்டி - அங்குசம். துண்டத்தான் - மூக்கையுடையவன்.

5. கோள் - கிரகம். இருநான்கினோடு ஒன்று - ஒன்பது. திகிரி - சிம்சுமார சக்கரம். ஆரம் - மாலை. வான் இரவி - ஒளியினையுடைய சூரியன். மௌலி - கிரீடம்.

ஆரத்திற்குத் துருவசக்கரமும், ஆரத்திற் பதிந்துள்ள நவமணிகளுக்கு நவக்கிரகங்களும் உவமை. சடாயுவினது உருவத்துக்கு மேருவும், சிரசுக்குச் சிகரமும் கிரீடத்துக்குச் சூர்யனும் உவமை.

6. சொல் பங்கம் உற - சொற்கள் தோல்வியடையும்படி. அல் பங்கம் உற - இருள் அழிவையடையும்படி. செம்மல் - புத்திரன். சிறுபம் கொள் பகல் - சிறுமையைக் கொண்ட நாள்களைப் போல.

7. தாங்கலது - தாங்கமாட்டாமல். வீங்கிய வலியினுல் - மிக்க பலத்தோடு. அயிர்க்குஞ் சிந்தையார் - சந்தேகிக்கும் மனத்தினராஞர்.

8. இறுதியை - அழிவை. தன் வயின் - தன் மூலமாக. எறுழ் வலி கழுலுனே - மிக்க வலியினையுடைய கருடனே (யாவன்). செயிர்த்து - சந்தேகித்து. (தன்வயின் இறுதியை இயற்ற-'தனக்குத்தானே முடிவை உண்டாக்கிக் கொள்ள' என்றும் கூறலாம்).

9. வினைகழல் - கட்டிய வீரக்கழல். மதுகை - வலிமை. வினை அறு நோன்பினர் (எனின்) வில்லர் (ஆதலால்) அல்லர் - வினைகள் அறுதற்குக் காரணமான தவமுடைய முனிவரோ வெனின், வில்லையுடையராதலால் அல்லர்.

10. புரந்தரன் - இந்திரன். புலவர் - தேவர். நிரந்தரம் - எப்போதும். நேமி - சக்கராயுதம். வரம்தரும் இறைவன் - பிரமன். மழுவலாளன் - மழுவென்னும் ஆயுதத்தினையுடைய சிவன். என்னைக் கரந்திலர் - எனக்கு ஒளியார்.

11. கண்ணின் நோக்கினேன் - (காமன் அங்கமற்றவனுயிருந்தும்) என் கண்களாற் கண்டுள்ளேன். கழல் பொடி - பாததூளி. ஆர்கொல் - யாவரோ.

12. அலகுஉறும் இலக்கணம் - அளவற்ற உத்தமலட்சணங்கள். மலர்மகள் - இலக்குமி. சிலைவலி வீரர் - வில்லின் வலிமையையுடைய வீரர்.

13. திருமகிழ் மார்பினர் - ஜயலக்ஷ்மி மகிழ்வுடன் வீற்றுள்ள மார்பை யுடையவர். அருமை செய் குணம் - பெறுதற்கரிய நற்குணங்கள். ஆழி யான் ஒருவனை - தசரத சக்கரவர்த்தியை, ('இவர் தசரதன் மக்களோ' எனச் சடாயு ஊகிக்கிறுன்.)

14. பல நினைப்பின் - பல எண்ணங்களை. கனம் வரிசிலை படை - சிறப்பையுடைய கட்டமைந்த வில்லாயுதம். காளையீர்கள் யார் - காளைகள் போன்ற நீவிர் யாவர்.

15. மெய்மை அல்லது புகல்கிலாமையால் - சத்தியம் அல்லது (வேறு எதையும்) சொல்ல அறியாமையால். ஆழியான் - ஆஞ்ஞா சக்கரத்தை யுடையவன்.

16. உவகை வேலையன் - களிப்பாகிய கடலையுடையவன் (ஆகி). தரைத்தலை இழிந்து - (சிகரத்திலிருந்த) பூமியில் இறங்கி. தழுவு காதலன் - தழுவுகின்ற அன்புடையவன் (ஆகி). விரை - மணம். வரை தட தோள் இணை வலியவோ - மலைபோன்ற அகன்ற இரு புயங்களும் வலிமையுள்ளனவா யிருக்கின்றனவா. ('தசரதன் க்ஷேமமா' என்பது கருத்து).

17. மறக்க முற்றுதன - மறக்கக் கூடாதவையாகிய. துறக்கம் உற்றான் - சுவர்க்கமடைந்தான். இறக்கம் உற்றான் என-(1) (நண்பன்) மரணமடைந்தான் என்ற காரணத்தால். (2) மரண தசையடைந்தவன் போல.

18. வழுவிய இன் உயிர் வந்த மன்னன் - நீங்கிய இனிய உயிர் மீண்டும் வரப்பெற்ற சடாயு.

19. பரவல் அரு கொடை - புகழ்தற்கு அரிய வள்ளல் தன்மை. கரவல் அரும் கற்பகம் - (இரப்போர்க்கு) ஒளித்தலில்லாத கற்பக விருக்ஷங்கள். உடுபதி - சந்திரன். கடல் இடம் - கடலாற் சூழப்பட்ட பூமி. என்பட - என்ன துன்பத்தை அனுபவிக்க.

20. நிலையாத நிலை உடையேன் - சஞ்சலமான நிலைமையையுடைய (எனது), நேய நெஞ்சு - அன்புள்ள மனம். விலங்கினேன் - தவறியவன் (ஆகி).

21. செயிர் கிடத்தல் செய்யாத - குற்றமானது இருத்தலைச் செய்யாத (குற்றமற்ற). அயிர் - நுண்மணல். கடல் வலயத்தவர் - கடல் சூழ்ந்த பூமியிலுள்ளோர். திரம்பா - மாறுபடா. உணர்வு இறந்த - பகுத்தறிவு இல்லாத. விசும்பு - சுவர்க்கம்.

22. தீயின் விழுவதே நிற்க - நெருப்பில் விழுவதையொழிய. அழுவதே - அழுவது தகுமோ.

23. தருணம் கொள் - இளமையைக் கொண்ட (வளரும் தன்மையதான). படரும் - செல்லும். இருள் மொய்ம்பு கெட - (பகைவர்களாகிய) இருளின் வலிமை கெடும்படி. துரந்த - செலுத்திய. இமையோர் - தேவர்.

24. விலங்கல் - மலை. அஞ்சலித்த - கூப்பிய. மூண்ட - வளர்ந்தெழுந்த. மொய்த்த நீரார் - மிகுதியாய்த் தோன்றிய கண்ணீரை உடையவராய். மீண்டனன் வந்தான் அவனை - திரும்பி வந்தவனை.

25. வருசிறகு - வளர்ந்து வருகின்ற சிறகுகள். உரிய கடன் - (இறந்தபின்) செய்வதற்குரிய கடமைகளை. உடல் பொறை - தேகபாரம். பீழை - துன்பம்.

26. எருவை - கழுகு. துன்று - நெருங்கிய. முத்தம் - முத்துப் போன்ற கண்ணீர். இன்ன - இவ்வார்த்தைகளை. நீர்மை - அன்பு (உடன்).

27. உதவற்கு உரியானும் - காப்பாற்றித் துணை செய்தற்குரிய தந்தையும். மெய் - சாத்தியம். பி(ன்)னை - பின்பு. களைகண் - பற்றுக்கோடு.

28. நீங்கரு தாயும் தந்தையும் நீங்கி - (யாம்) பிரிதற்கு அரிய தாயையும் தந்தையையும் பிரிந்து. தண் நகர்வாயின் - குளிர்ந்த நகரத்திலிருந்து. நோய் - வருத்தம். நுண்ணிய - எளியரான.

29. இருந்து அழி நெஞ்சினன் - அழிந்த வண்ணமிருக்கின்ற மனத்தை யுடையவன் (ஆகி). அன்று அது என்னின் - அச்செயல்

(உங்களுக்கு) உடன் பாடன்று என்றால். அவன் சேர்குவென் - அந்த தசரதனை அடைவேன் (இறப்பேன்).

30. ஏந்து ஞாலம் - தாங்குதற்குரிய நாட்டை. அளியாது - காவல் செய்யாது. புந்தி - அறிவு. காந்துகின்றது - வெதும்புகிறது. புகுந்த கட்டுரையீர் - நடந்தவற்றை உறுதியாய்ச் சொல்லுங்கள்.

31. பூ அராவு பொலம் கறை வேலினீர் - இலை (வடிவமாக) அராவிக் கூர்மையாக்கப்பட்ட அழகிய (இரத்தக்) கறையையுடைய வேலாயுதத்தை உடையவர்களே. வேறு எவர் ஆக - வேறு எவராயினும். சாவர் ஆக்கி இறந்தவராக்கி.

32. கேள்வன் - கணவன். வரம்பிலா - அளவில்லாத. ஓதம் வேலை பெரிய கடலை (கடல் போன்ற வாலாற்றை). ஒழிவின்று - தவிர்தலின்றி.

33. வந்த தம்பிக்கு - உடன் பிறந்த தம்பிக்கு. எந்தை வல்லது வல்லார் யாவர் - என்னப்பனாகிய நீ வல்லனாகிச் செய்த காரியத்தைச் செய்யவல்லார் வேறு எவர்.

34. புல்லி - தழுவி. மோந்து - உச்சி மோந்து. வல்லை மைந்த - வல்லவனாகிய மகனே.

35. பெய்வளை - அணிந்த வளையல்களையுடைய. இன்னள் என்ன - இன்னாள் என்று.

36. தோன்றல் - இராமன். அல் இறுத்து அன - இருள் ஒரு வடிவம் எடுத்து வந்தாற் போன்ற. ஆதி ஆ - முதலாக. இடை என - நடுவாக. புல் இறுத்தது (ஈறாக) - வனத்தை அடைந்தது (ஈறாக). இறுத்தனன் - முடித்தான்.

37. தோடு அலங்கலினீர் - பூவிதழையுடைய மாலையையுடையவர்களே. துறந்தீர் நீவிரும் - விட்டு வந்தவர்களாகிய நீங்களும். வைகுதிர் - தங்கியிருங்கள்.

38. இறைவ - தலைவனே. ஈந்துளது - (வசிக்கும்படி) சொல்லியருளியதாகிய. கரைதுறையின் - கரையினிடத்தில். சூழல் - இடம் (பஞ்சவடி).

39. தெரிவுறுத்துவென் - காண்பிப்பேன். விரியும் நிழலில் மேய - பரந்த நிழலில் பொருந்தி வரும்படி. விண்சென்றனன் - ஆகாயத்திற் பறந்து போனான்.

40. தோம் இல் - குற்றமற்ற. அறிய உணர்த்தி - தெரியும்படி காட்டி.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக:—மந்திரம், சேய்மை, அவுணர், கோள், மௌலி, அயிர்த்தல், பரந்தரன், அலகு, விரை, வரை, உடுபதி, அயிர், பிழை, கனகன், ஞாலம், அல், அலங்கல், தோம்.

2. சூரியன், மலை இவற்றைக் குறிக்க இப்பகுதியில் பயின்றுள்ள வேறு சொற்கள் யாவை?

3. பிரித்துக் காட்டுக :—நாடோறும், அற்பங்கமற, மழுவாளன், பொலங்கழல், பேரொளி, ஒழிவின்று, வாணுதல், தோட்டலங்கலினீர்.

4. தொடரிலக்கணங் கூறுக :—அகலிடம், செறிசுடர், நன்னதி, தாமரைச் செங்கண், வேந்தர்வேந்தன், முறைமுறை, ஓதவேலை, எல்லையில் புகழ்.

5. பகுபதவிலக்கணங் கூறுக :—கேள்வியன், ஆரத்தான், மனப்பட, கடந்தனர், வீங்கிய, காண்பெறல், தெரிகிலேன், வழங்குவீர், அரற்றினான், உதித்தேன், காந்துகின்றது, புகன்று, புரிதிர்.

6. இப்பகுதியில் வந்துள்ள உரிச்சொல், தொழிற்பெயர், உவம உருபு, வினையாலணையும் பெயர், ஆகுபெயர், வடசொல்—இவைகட்கு இரண்டிரண்டு உதாரணங்கள் தருக.

வினாக்கள்

1. கம்பரது வரலாற்றினைச் சுருக்கமாக வரைக.

2. ஆசிரியர் சடாயுவை எவ்வாறு வருணித்துள்ளாரென்பதைத் தும் சொந்த வாக்கியங்களிற் கூறுக.

3. சடாயுவின் மூக்கு எதனுடன் எவ்வாறு ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது?

4. சடாயு முதிர்ந்த வயதினன் என்பதைக் கம்பர் எவ்வாறு நயம்படக் கூறினார்?

5. சடாயுவைக் கண்ட வீரர்கள் மனத்தில் என்ன சந்தேகம் தோன்றியது?

6. இராம லட்சுமணர்களைப் பார்த்ததும் சடாயு அவர்களைப் பற்றி எங்ஙனஞ் சந்தேகித்தான்?

7. வீரர்கள் தேவரல்லர், மன்மதனுமல்லர் எனச் சடாயு ஏன் கருதினான்?

8. "என் துணைவன் ஆழியான் ஒருவன்" என்று சடாயு யாரைக் குறிப்பிடுகிறான்?

9. தசரதன் இறந்த செய்தியைக் கேட்டதும் சடாயுவுக்கு யாது நேர்ந்தது? எவ்வாறு தேறினன்?

10. தசரதனைக் குறித்துச் சடாயு எவ்வாறு புலம்பினன்?

11. சடாயு தன்னை எவ்வாறு வீரர்களுக்கு அறிமுகஞ் செய்து கொண்டான்?

12. சடாயுவின் வரலாற்றினை அறிந்த வீரரின் மனநிலை எவ்வாறிருந்தது?

13. எரியிற் புகுவதற்குச் சடாயு ஏன் விரும்பினன்?

14. இராமலட்சுமணர்கள் யாதுகூறிச் சடாயுவை எரியிற் புகாது தடுத்தனர்?

15. எப்பொழுது தன்னுயிரைப் போக்கிக் கொள்வதாகச் சடாயு கூறினான்?

16. இராமலட்சுமணர்கள் வனம்புகுந்த வரலாற்றைக் கேட்ட சடாயு இராமனை எவ்வாறு புகழ்ந்தனன்?

17. இராமன் பஞ்சவடிக்குச் செல்லவேண்டுமென்று கூறியதும் சடாயு என்ன செய்தான்?

18. இடஞ்சுட்டி விளக்குக:—(1) வேந்தர் வேந்தன்றன் வரைத்தடந் தோளிணை வலியவோ? (2) எரியதனி னின்றேபுக் கிறவேனேல் தீத்துயர மறவேன். (3) இவ்விடத்தில் எம்பெருமானைக் கைவிடிற் பிணையார் களைகண்ணுளார்? (4) எந்தை வல்ல தியாவர் வல்லார்?

கட்டுரையாக்கம்

1. இப்படலத்துக் கூறப்பட்ட வரலாற்றை ஒன்றரைப் பக்க அளவில் வரைக.

2. ‘சடாயுவின் நட்புத் திறம்’ என்பது பொருளாகப் பதினைந்து வரிகளில் எழுதுக.

3. இப்பகுதியிலுள்ள கதையை நாடக முறையில் எழுதுக.

IV. பல்சுவைப் பகுதி

1. புறநானூறு

சங்ககாலத் தொகை நூல்களுள் 'புறநானூறு' எட்டுத் தொகை என்ற வகையைச் சேர்ந்தது; புறப்பொருளைப் பற்றிக் கூறும் நானூறு செய்யுட்களையுடைய நூலாதலால் இப்பெயர் பெற்றது. இந்நூலின் உள்ள பாடல்கள் இன்சுவை பொருந்தியவை; தமிழ் நாட்டின் பழைய வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும், அரசர் வள்ளல் முதலியோர் சிறப்புக்களையும் விளக்குபவை. பின்வரும் செய்யுள் ஔவையார் பாடியது.

அதிகமான் நெடுமானஞ்சி என்ற வள்ளல் அறிஞரைப் போற்றி யாதரிக்கும் அருங்குணத்தைப் பாராட்டும் செய்யுள் இது :

1. ஒருநாட் செல்லலம்; இருநாட் செல்லலம்;
பலநாட் பயின்று பலருடன் செல்லினும்
தலைநாட் போன்ற விருப்பினன் மாதோ!
அணிபூண் அணிந்த யானை யியல்தேர்
அதியமான் பரிசில் பெறூஉங் காலம்
நீட்டினும் நீட்டா தாயினும் யானைதன்
கோட்டிடை வைத்த கவளம் போலக்
கையகத் ததுவது பொய்யா காதே.
அருந்தஏ மாந்த நெஞ்சம்!
வருந்த வேண்டா வாழ்கவவன் தாளே.

பின்வரும் செய்யுட்கள் இரண்டும் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார் வள்ளல் ஆய் அண்டிரன் கொடைச் சிறப்பைப் பாராட்டிப் பாடியவை :

2. களங்கனி யன்ன கருங்கோட்டுச் சீறியாழ்ப்
பாடின் பனுவல் பாணர் உய்த்தெனக்
களிறில வாகிய புல்லரை நெடுவெளில்
கான மஞ்ஞை கணனொடு சேப்ப,
ஈகை யறியா இழையணி மகளிரொடு

சாயின் றென்ப ஆஅய் கோயில் ;
சுவைக்கினி தாகிய குய்யுடை யடிசில்
பிறர்க்கீ வின்றித் தம்வயி றருத்தி
உரைசால் ஓங்குபுகழ் ஒரீஇய
முரைசுகெழு செல்வர் நகர்போ லாதே.

3. குறியிறைக் குரம்பைக் குரவர் மாக்கள்
வாங்கமைப் பழுனிய தேறல் மகிழ்ந்து
வேங்கை முன்றில் குரவை யயரும்
தீங்சுளைப் பலவின் மாமலைக் கிழவன்
ஆஅய் அண்டிரன் அடுபோ ரண்ணல்
இரவலர்க் கீத்த யானையின் கரவின்று
வான மீன்பல பூப்பி னு(து)
ஒருவழிக் கருவழி யின்றிப்
பெருவெள் ளென்னிற் பிழையாது மன்னே.

2. குறுந்தொகை

குறுகிய அடிகளையுடைய பாக்களைக்கொண்டு தொகுக்கப் பட்டநூல், குறுந்தொகை. இதுவும் எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்று. இதில் 402 அகவற்பாக்கள் உள்ளன. பின்வரும் பாடலை இயற்றியவர் கூடலூர் கிழார் என்பவர். கிழார் என் பது வேளாண் மாந்தர்க்கு உரிய பெயர். இவர் கூடலூரில் தோன்றி வாழ்ந்தவர் என்று தெரிகிறது. இப்பாடல் மனையின் கண்ணிருந்து இல்லறம் நடத்தும் தலைவியின் தன்மையை இனிது கூறுகின்றது.

4. முளிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅ துடீஇக்
குவளை யுண்கண் குய்புகை கமழத்
தான்துழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதல் முகனே.

3. மனோன்மணீயம்

'மனோன்மணீயம்' என்பது ஓர் இனிய செந்தமிழ் நாடக நூல். இந்நூலை இயற்றியவர் திருவனந்தபுரம் கல்லூரியில் பேராசிரியராக விளங்கிய சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள். இவர் தமிழ்ப் புலமை மிக்கவர்; வேளாள மரபினர்; சென்ற நூற்றாண்டில் இருந்தவர். பின்வரும் பகுதி ஒரு வாய்க்காலினைச் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்றது.

வாய்க்கால்

தமக்குஊண் நல்கும் வயற்குப யோகம்
எனப்பலர் கருதும் இச்சிறு வாய்க்கால்
செய்தொழில் எத்தனை விசித்திரம்! ஐயோ
அலைகடல் மலையா மலைஅலை கடலாப்
புரட்டிட அன்றோ நடப்பதிச் சிறுகால்!
பார்இதோ! பரற்களை நெறுநெறென் றுறைத்துச்
சீரிய துளியாத் தெள்ளிப் பொடித்துத்
தன்வலிக் கடங்கிய மண்கல் புல்புழு
இன்னதென் றில்லை யாவையும் ஈர்த்துத்
தன்னுட் படுத்தி முந்நீர் மடுவுள்
காலத் தச்சன் கட்டிடும் மலைக்குச்
சாலத் தகுமிவை எனஓர்ந் துருட்டிக்
கொண்டுசென் றிட்டு மற்று "ஐயா!
அண்ட யோனியின் ஆணையின் மழையாய்ச்
சென்றபின் பெருமலைச் சிகர முதலாக்
குன்றுவீழ் அருவியாய்த் தூங்கியும், குகைமுகம்
இழிந்தும், பூமியின் குடர்பல நுழைந்தும்,
கதித்தெழு சினையாய்க் குதித்தெழுந் தோடியும்,
ஊறிடுஞ் சிறிய ஊற்றாய்ப் பரந்தும்,
ஆறாய் நடந்தும், மடுவாய்க் கிடந்தும்,
மதகிடைச் சாடியும், வாய்க்கால் ஓடியும்,
பற்பல படியான் பட்டங் கீட்டியது
அற்பமே யாயினும் ஆதர வாய்க்கொள்
இன்னமும் ஈதோ ஏகுவன்", எனவிடை,

பின்னரும் பெற்றுப் பெயர்த்தும் எழிலியாய்
வந்திவண் அடைந்துமற் றிராப்பகல் மறந்து
நிரந்தரம் உழைக்குமிந் நிலைமையர் யாவர்!

குறிப்புரை

1. தலைநாள் - முதலிற் சென்ற நாள். அணிந்த யானை - முக படாம் முதலிய அலங்காரங்களையுடைய யானை. இயல் தேர் - பொருந்திய தேர். கோடு - கொம்பு. இடை - ஏழனுருபு. கவளம் - சோற்றுருண்டை. பொய்யாகாது - தப்பாது. அருந்த ஏமாந்த நெஞ்சம் - உண்ண ஆசைப் பட்ட மனமே! : அண்மை விளி. தாள் - முயற்சி.

2. களங்கனி - களாப்பழம். கருங்கோட்டு - கருமைநிறமான தண் டினையுடைய. பனுவல் - பாடல். பாணர் உய்த்து என - பாணர் பரிசில் பெற்றுக்கொண்டு செல்ல. புல்லரை - வெறிச்சென்றிருக்கும் பக்கத்தை யுடைய. வெளில் - யானை கட்டும் இடம். கான மஞ்ஞை - காட்டு மயில். சேப்ப - தங்க. சாயின்று - அழகை இழந்திருக்கிறது. கோயில் - அரண் மனை. குய்யுடை அடிசில் - தாளிப்பை உடைய உணவு. ஒரீஇய - நீங்கிய.

3. குரம்பை - சிறுவீடு. தேறல் - கள். குரவை அயரும் - குரவைக் கூத்தாடும். கரவு இன்று - மேகம் மறைத்தல் இன்றி. கருவழி - கரிய இடம். பிழையாது - தப்பாது. குரவை - முல்லை அல்லது குறிஞ்சி நில மகளிர் தம்முள் கைகோத்து ஆடும் ஒரு வகைக் கூத்து.

4. முளிதயிர் - கட்டித்தயிர். காந்தள் மெல்விரல் - காந்தள் மலர் போன்ற மெல்லிய விரல். கழுவுறு கலிங்கம் - தோய்த்த ஆடை. உடீஇ - உடுத்து. குவளை உண்கண் - குவளை மலரையொத்த மையுண்ட கண்கள். குய்புகை - தாளிப்பில் தோன்றிய புகை. துழந்து - துழாவி. அட்ட - காய்ச்சிய. தீம்புளி பாகர் - இனிய புளிக் குழம்பு.

5. வயல் + கு = வயற்கு. கால் - கால்வாய். பரல் - கூழாங்கல். முந் நீர் - கடல். குகை முகம் - குகையின் பக்கம்; முகம், ஏழனுருபு. சாடி - மோதி. எழிலி - மேகம். நிரந்தரம் - எப்பொழுதும்.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—கோடு, கவளம், தாள், காந்தள், கலிங்கம், பரல், முந்நீர், எழிலி, பனுவல், வெளில், அடிசில், குரம்பை.

2. செல்லலம், விரும்பினன், நடப்பது, ஏகுவன், தேறல், குரவை— இவை என்ன வினைமுற்றுக்கள்?

3. காந்தள் விரல், தீம்புளி, செய்தொழில், அலைகடல், நெறுநெறு, மண்கல், இராப்பகல்—இவை என்ன தொடர்?

வினாக்கள்

1. அதிகமான் நெடுமானஞ்சியின் அரிய குணத்தை ஔவையார் எவ்வாறு கூறுகின்றார்?

2. 'யானைதன் கோட்டிடை வைத்த கவளம் போல' உவமையை விளக்குக.

3. ஆய் அரண்மனை எவ்வாறு அழகிழந்துள்ளது?

4. களங்கனி எதற்கு உவமையாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது?

5. ஆய் இரவலருக்கு அளித்த யானையின் தொகை எதற்கு ஒப்பாகும்?

6. தலைவியின் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமானது எது? இதனால் நீவிர் அறிவதென்ன?

7. வாய்க்கால் செய்யும் தொழில்கள் என்னென்ன?

கட்டுரையாக்கம்

1. 'அதிகமான் நெடுமானஞ்சி'யைப் பற்றிப் பத்து வரியில் எழுதுக.

2. குறுந்தொகைச் செய்யுளை ஆதாரமாகக் கொண்டு 'தமிழ் நாட்டுப் பெண்பாலாரைப் பற்றி நீவிர் அறிவதைக் கூறுக.

3. 'வாய்க்காலின் பயன்' என்பது பற்றி ஒரு சிறு கட்டுரை எழுதுக.

உரைநடைப் பகுதி

1. இறையனார் அகப்பொருள் உரை

நக்கீரர்

[சிவபெருமான் அருளிய அகப்பொருள் இலக்கணத்திற்கு நக்கீரர் என்ற சங்கப்புலவர் உண்மைப் பொருள்கண்டதைக் கூறுவது, இப்பகுதி.]

அக்காலத்துப் பாண்டியனாடு பன்னீரியாண்டு வற்கடம் சென்றது. செல்லப் பசி கடுகுதலும், அரசன் சிட்டரை யெல்லாம் கூவி, 'வம்மின்; யான் உங்களைப் புறந்தர கில்லேன்; என் தேயம் பெரிதும் வருந்துகின்றது; நீயீர்போம்; நுமக்கறிந்தவாறு புக்கு நாடு நாடாயின ஞான்று என்னை உள்ளி வம்மின்,' என்றான். என, அரசனை விடுத்து எல்லோரும் போயின பின்றைக் கணக்கின்றிப் பன்னீரியாண்டு கழிந்தது. கழிந்த பின்னர் நாடு மலிய மழை பெய்தது. பெய்த பின்றை, அரசன் 'இனி நாடு நாடாயிற்று. ஆகலின், நூல் வல்லாரைக் கொணர்க,' என்று எல்லாப் பக்கமும் ஆட்போக்க, எழுத்ததிகாரமும் சொல்லதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, 'பொருளதிகாரம் வல்லாரை எங்குந் தலைப்பட்டிலேம்,' என்று வந்தார். வர, அரசனும் புடைபடக் கவன்று, 'என்னை! எழுத்தும் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளதிகாரம் பெறேமெனின், இவை பெற்றும் பெற்றிலேம்!' எனச் சொல்லா நிற்ப, மதுரை ஆலவாயில் அழனிறக் கடவுள் சிந்திப்பான்; என்னை பாவம்! அரசற்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. அதுதானும் ஞானத்திடையது ஆகலான், யாம் அதனைத் தீர்க்கற்பாலம்,' என்று இவ்வறுபது சூத்திரத்தையுஞ் செய்து, மூன்று செப்பிதழகத் தெழுதிப் பீடத்தின் கீழிட்டான்.

இட்ட பிற்றை ஞான்று, தேவர்குலம் வழிபடுவான் தேவர் கோட்டத்தை எங்குந் துடைத்து, நீர் தெளித்து, பூவிட்டு, பீடத்தின்கீழ்ப் பண்டென்றும் அலகிடாதான்

அன்று தெய்வத் தவக்குறிப்பினுன், 'அலகிடுவன்,' என்று உள்ளங் குளிர அல்கிட்டான். இட்டாற்கு அவ் வலகினேடும் இதழ் போந்தன. போதரக் கொண்டு போந்து நோக்கினுற்கு வாய்ப்புடைத்தாயிற்றேர் பொரு ளதிகாரமாய்க் காட்டிற்று. காட்ட, பார்ப்பான் சிந்திப் பான் ; அரசன் பொருளதிகாரம் இன்மையின் கவல்கின் றன் என்பது பட்டுச் செல்லா நின்ற துணர்ந்து நம் பெருமான் அருளிச் செய்தாஞகும்!' என்று, தன் அகம்புகாதே கோயிற்றலைக்கடைச் சென்று நின்று; கடைகாப்பார்க் குணர்த்த, கடைகாப்பார் அரசற் குணர்த்த, அரசன், 'புகுதருக' என்று பார்ப்பானைக் கூவ, சென்று புக்குக் காட்டக் கொண்டு நோக்கி, 'இது பொருளதிகாரம்! நம்பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அருளிச் செய்தாஞகற்பாலது!' என்று, அத்திசை நோக்கித் தொழுதுகொண்டு நின்று, சங்கத்தாரைக் கூவுவித்து 'நம்பெருமான் நமது இடுக்கண் கண்டு அரு ளிச் செய்த பொருளதிகாரம்! இதனைக் கொண்டுபோய் பொருள் காண்மின்,' என, அவர்கள் அதனைக் கொண்டு போந்து, கன்மாப்பலகை ஏறியிருந்து ஆராய்வுழி, எல் லாரும் தாம் தாம் உரைத்த உரையே நன்றென்று சில நாளெல்லாம் சென்றன. செல்ல, 'நாம் இங்ஙனம் எத் துணை யுரைப்பினும் ஒருதலைப்படாது; நாம் அரச னுழைச் சென்று நமக்கோர் காரணிகனைத் தரல் வேண்டும் என்று கொண்டுபோந்து, அவனுல் பொரு ளெனப்பட்டது பொருளாய், அன்றெனப்பட்டது அன்று யொழியக் காண்டும்,' என, எல்லாரும் ஒருப்பட்டு அரச னுழைச் சென்றுர். செல்ல, அரசனும் எதிர் எழுந்து சென்று, 'என்னை? நூற்குப் பொருள் கண்டீரா?' என, 'அது காணுமாறு எனக்கோர் காரணிகனைத் தரல் வேண்டும்,' என, 'போமின்! நுமக்கோர் காரணிகனை எங்ஙனம் நாடுவேன்? நீயிர் நாற்பத்தொன்பதின்மரா யிற்றே; நுமக்கு நிகராவார் ஒருவர் இம்மையினின்றே!' என்று அரசன் சொல்லப்போந்து, பின்னையும் கன்மாப் பலகை ஏறியிருந்து, 'அரசனும் இது சொல்லினுன்;

யாம் காரணிகனைப் பெறுமாறு என்னைகொல்!' என்று சிந்தித்திருப்புழி, 'சூத்திரம் செய்தான் ஆலவாயில் அவிர்சடைக் கடவுள் அன்றே! அவனையே, காரணிகனை யும் தரல்வேண்டும் என்று சென்று வரங்கிடத்தும்,' என்று சென்று வரங் கிடப்ப, இடையாமத்தும், 'இவ்வூர் உப்பூரி குடி கிழார் மகனுவான் உருத்திரசன்மன் என் பான், பைங்கண்ணன், புன்மயிரன், ஐயாட்டைப் பிரா யத்தான், ஒரு மூங்கைப்பிள்ளை உளன்; அவனை அன்ன னென்றிகழாது கொண்டுபோந்து, ஆசனமேலிரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைத்தால், கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்க்கும் மெய்யாயின உரை கேட்டவிடத்து; மெய்யல்லா உரை கேட்ட விடத்து வாளா இருக்கும்; அவன் குமார தெய்வம்; அங் கோர் சாபத்தினுல் தோன்றினுன்,' என முக்கா லிசைத்த குரல் எல்லார்க்கும் உடன்பாடாயிற்றுக, எழுந் திருந்து தேவர் குலத்தை வலங்கொண்டு போந்து, உப்பூரி குடி கிழாருழைச் சங்கமெல்லாம் சென்று, இவ் வார்த்தை யெல்லாஞ் சொல்லி, 'ஐயனுவான் உருத்திர சன்மனைத் தரல்வேண்டும்,' என்று வேண்டிக் கொடு போந்து, வெளியது உடீஇ, வெண்பூச்சூட்டி, வெண்சாந் தணிந்து, கன்மாப் பலகையேற்றி இரீஇக் கீழிருந்து சூத்திரப் பொருளுரைப்ப, எல்லாரும் முறையே உரைப் பக் கேட்டு வாளா இருந்து, மதுரை மருதனிள நாகனுர் உரைத்த இடத்து ஒரோவழிக் கண்ணீர் வார்ந்து, மெய்ம் மயிர் நிறுத்தி, பின்னர்க் கணக்காயனுர் மகனுர் நக்கீர னுர் உரைத்த இடத்துப் பதந்தொறும் கண்ணீர் வார்ந்து மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்ப இருந்தான். இருப்ப ஆர்ப் பெடுத்து, மெய்யுரை பெற்றும் இந்நூற்கு!' என்றுர்.

குறிப்புரை

பன்னீரியாண்டு - பன்னிரண்டு வருடம். வற்கடம் - பஞ்சம். கடுகுதலும் - அதிகப்படவும். சிட்டர் - பெரியோர். வம்மின் - வாருங்கள். (வா + மின்). புறந்தர - காப்பாற்ற. உள்ளி - நினைத்து. தலைப்பெற்று - எதிர்ப் பட்டு. புடைபட - மிகுதியாக. கவன்று - வருந்தி. ஆலவாய் - மதுரை. ஞானத்திடையது - அறிவைப்பற்றியது. செப்பிதழ் - தாமிரத்தாற் செய்த

ஓலையேடு. பிற்றைஞான்று - அடுத்த நாள். தேவர்குலம் - கடவுள் கோயில். அலகிடுதல் - பெருக்குதல். இதழ் - செப்பேடு. கோயில் தலைக்கடை - அரண்மையின் தலைவாசல். இடுக்கண் - மனக் கவலை. கன்மாப் பலகை - கல்லினாலியன்ற பெரிய சங்கப் பலகை. காரணிகன் - மத்தியஸ்தன். ஒருப்பட்டு - சம்மதித்து. பைங்கண்ணன் - குளிர்ந்த கண்களையுடையவன். ஐயாட்டை - ஐந்து ஆண்டு (ஐ + ஆண்டு). மூங்கைப் பிள்ளை - ஊமைப் பிள்ளை. மேலிரீஇ - மேலே இருக்க வைத்து. முக்கால் இசைத்த குரல் - மும்முறை இசைத்த அசரீரியின் ஒலி. வெளியதுஉடீஇ - வெண்ணிற ஆடையை உடுத்து.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—வற்கடம், இடுக்கண், காரணிகன், செப்பிதழ், மூங்கை, சிட்டர்.

2. வம்மின், உள்ளி, போந்து, காண்மின், காண்டும், பெற்றும்—சொல்லிலக்கணம் கூறுக.

வினாக்கள்

1. இறையனார் அகப்பொருள் தோன்றிய வரலாறு யாது?
2. அரசனிடம் இந்நூல் சென்றது எவ்விதம்?
3. நக்கீரனார் உரையே மெய்யுரை என்பது எவ்வாறு பெறப்பட்டது?
4. சங்கத்தாருக்குக் காரணிகனைத்தர அரசன் மறுத்தது ஏன்?
5. காரணிகனைத் தந்தவர் யார்? காரணிகன் யாவன்?

கட்டுரையாக்கம்

‘இறையனார் அகப்பொருள் உரை’ என்பது பொருளாக ஒரு பக்க அளவில் கட்டுரை எழுதுக.

2. தொல்காப்பியர் பிறப்பகம்

திரு. எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை, பி. ஏ., பி. எல்.

இப்பொழுதுள்ள தமிழ் நூல்களனைத்தினும் மிக்க தொன்மையதாகக் கருதப்படுவது தொல்காப்பியம். இதை இயற்றிய ஆசிரியர் எந்தப் பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவ ரென்று தெரியத் தமிழ் மக்கள் பெரிதும் விரும்புவார்கள். இவ் விஷயத்தை ஆராய்ந்து நிராக்ஷேபமான முடிவைக் காணுதற்குரிய சான்றுகள் மிகுதியாக இல்லை. ஆனால் கிடைக்கும் சிற்சில சான்றுகளைப் பயன்படுத்துவது ஆராய்ச்சியாளன் கடமை.

தொல்காப்பியரோடு ஒருங்குகற்ற ஒருசாலை மாணக்கராகிய பனம்பாரனார் தமிழ்ப் பேரிலக்கணமாகிய தொல்காப்பியத்திற்கு எழுதியுள்ள பாயிரம் தமிழறிஞர்களால் நன்கு ஆராயப்பட்டதே. அப்பாயிரத்திலே,

> " நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அவையத்து
> அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
> அதங்கோட் டாசாற்கு அரில்தபத் தெரிந்து "

என்று காணப்படுகிறது. இங்கே அதங் கோட்டாசான் என்று ஓர் ஆசிரியர் குறிக்கப்படுகிறார். அதங்கோடு என்னும் ஊரிலுள்ள ஆசிரியன் என்பது பொருள். அதங்கோடு என்பது எங்கே உள்ளது ?

இப்போதுள்ள மலையாள இராச்சியத்திற்கு ஆங்கிலத்தில் 'Travancore' என்று பெயர். இது 'திருவாங்கோடு' என்பதன் திரிபு என்பது நன்கறியப்பட்டதொன்றே. திருவாங்கோடு என்பது எதன் திரிபு என்று அறிதல் வேண்டும். ஒரு சாரார் இது திருவாழுங்கோடு என்பதன் திரிபாக இருத்தல் வேண்டுமென்பர். இதற்குக் காரணம் இத் தொடர்க்கு உறுப்புப் பொருள் செம்மையாய் அமைந்துள்ளதென்பதும் சுதேசாபிமானமுமே யாகும். 'திருவாழுங்கோடு' என்பதற்குப் பழைய நூல் வழக்கு இல்லை என்பது மிக்க வன்மையுள்ள ஒரு தடையாகும். இத்தொடரே ஆதாரமற்றிருப்பதால், இதனை வடமொழி புணர்த்து 'ஸ்ரீ வாழுங்கோடு' எனத் திரிந்து

வழங்குதல் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்யும் அவசியமே இல்லை.

திருவாங்கோடு என்பதனைத் 'திருவிதாங்கோடு' எனச் சில விடங்களிலும், 'திருவதாங்கோடு' எனச் சில விடங்களிலும் வழங்குகின்றனர். இராச்சியத்திற்குப் பெயராக வழங்குவது மாத்திரமேயன்றி, ஓர் ஊர்க்கும் இது பெயராக வழங்கி வருகிறது. ஊர்ப் பெயரே இராச்சியத்திற்கும் பெயராக இருப்பதை நோக்கினால், இவ்வூர் மிகப் பழமையான தென்பதும், இவ்விராச்சியத்தின் தலைநகராக இருந்ததாகலாமென்பதும் நாம் ஊகிக்கத் தக்கனவே. இவ்வூகத்திற்கிணங்க இவ்வூர் பண்டைக் காலத்தில் இராச்சியத்தின் தலைநகராக விளங்கியதென்றும், இன்றும் பழைய கோட்டை மதிலின் சின்னங்கள் காணக்கிடக்கின்றன வென்றும் ஸ்ரீ நாகமையா அவர்கள் 'Travancore State Manual' என்ற நூலிற் கூறுகிறார்கள். இதனால் திருவிதாங்கோடு தலைமையான ஒரு தொன்னகர மென்பது உணரக்கிடக்கின்றது.

திருவிதாங்கோடு என்பதில் திரு என்ற அடை மொழியை நீக்கினால் எஞ்சியுள்ள பெயர் அதங்கோடு என்பதனோடு, மிகவும் ஒத்துள்ளமை எளிதிற் புலனாகும். ஆகவே, அதங்கோட்டாசான் என்பவர் திருவாங்கோடு என்று இக்காலத்தில் வழங்கும் ஊரினர் என்பது பெறப் படுகின்றது. 'அதங்கோடு' என்ற பெயருடைய ஊர் வேறொன்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை என்பதும் இங்கே குறிக்கத்தக்கது.

இனி இவ்வாசான் அகத்தியரின் பன்னிரு மாணாக் கருள் ஒருவராகவும், தொல்காப்பியரோடு உடன் கற்றவ ராகவும் இருந்தனர். இவ்வாறு திராவிடப் பிரகாசிகை கூறுகிறது. இங்ஙனம் கூறுதற்குரிய ஆதாரம் யாதென்று இப்போது விளங்கவில்லை யெனினும், ஐயனாரிதனாரும் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் அகத்தியர்க்கு மாணாக்கர் பன்னிருவர் எனக் குறித்துள்ளார்கள். நச்சி னார்க்கினியர் எழுதிய பாயிர உரையிலிருந்து அதங் கோட்டாசான் அகத்தியரது மாணாக்கருள் ஒருவரென்ப

தும் தொல்காப்பிய நூலைக் கேட்பதற்குரிய கல்வி முதிர்ச்சியும், பிற தகுதிகளும், வாய்ந்தவரென்பதும் பெரும்பாலும் தொல்காப்பியரோடு உடன்கற்றவராக இருக்கக்கூடும் என்பதும் குறிப்பாக உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

அதங்கோட்டாசானைப் போலவே தொல்காப்பியரும் ஒருகால் திருவதங்கோட்டுப் பிரதேசத்தினராக இருத்தல் கூடுமோ?

இக்கேள்வி எழுதற்கு நூலின்கண் யாதேனும் சான்று உளதோ என்று நோக்கும்பொழுது, ஒரு சில சூத்திரங்கள் நம்முன் எதிர்ப்படுகின்றன. அவையாவன:

"பனியென வரூஉங் கால வேற்றுமைக்கு
அத்தும் இன்னும் சாரியை ஆகும்." (தொல். எழுத். 241)
"மழையென் கிளவி வளியியல் நிலையும்." (,, ,, 287)
"வெயிலென் கிளவி மழையால் நிலையும்." (,, ,, 377)

இச்சூத்திரங்கள் பனி, மழை, வெயில் என்பன வேற்றுமை முடிபில் முறையே பனியத்து மழையத்து, வெயிலத்து என அத்துச் சாரியை பெற்று வருதலை உணர்த்துகின்றன. பனியத்துக் கொண்டான், மழையத்துக் கொண்டான், வெயிலத்துக் கொண்டான் என உதாரணங்களும் காட்டப்பட்டுள்ளன. இச் சொற்கள், இங்ஙனம் வருதல் எங்கே காணப்படுகிறது?

தமிழ் வழங்கும் நாட்டில் இப்பொழுது ஓரிடத்தேனும் இவ் வழக்குக் காணப்படுமாறில்லை. இற்றைக்குச் சுமார் 350 ஆண்டுகட்கு முன்பும் இவ்வழக்கு இல்லையென்பது அக்காலத்துத் தோன்றிய இலக்கண விளக்கத்தில் மேற்காட்டிய விதியமைந்த சூத்திரம் இன்மையால் உணரலாகும். நன்னூலிலும், தொல்காப்பிய நெறியையே போற்றிச் செல்லும் நேமிநாதத்திலும் இவ்விதி காணப்பெறவில்லை. எனவே, இவற்றின் காலமாகிய 12-ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் இவ்வழக்கு இல்லையெனல் தெளிவாம். 11-ம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்ட வீரசோழியத்திலும் இவ்விதி குறிக்கப்படவில்லை. எனவே அக்காலத்திலும் இவ்வழக்கு இல்லை. 10-ம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு தோன்றிய ஐம்பெரும் காப்பியங்களிலும்,

தேவாரம் நாலாயிரம் முதலியவற்றிலும் இவ் வழக்கு காணுமாறில்லை. பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூற்களிலும் அவ்வாறே. முடிவில் தொல்காப்பிய காலத்துக்கு மிக நெருங்கிய காலத்தவாகிய சங்க இலக்கியங்களிலும் இவ் வழக்கிற்கு ஆதாரமில்லை.

சங்க காலந்தொட்டு இன்றுவரை தமிழில் காணுத இவ்வழக்கு எந்தப் பிரதேசத்தில் பண்டைக் காலத்தில் பயின்று வந்திருத்தல் கூடும்? தமிழோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள யாதானுமொரு மொழியில் இவ்வழக்கு காணப்படுமாயின், அம்மொழி வழங்கும் பிரதேசத்தினை யடுத்துப் பண்டைக் காலத்திலும் இவ்வழக்குப் பயின் றிருந்ததெனல் பொருத்தமுடைத்தாகத் தோன்றுகிறது. அம் மொழி யாது?

மலையாள மொழி ஒன்றிலேயே இவ்வழக்கு காணப் படுகிறது. 'பனியத்துப் போகருதே' 'மழையத்துப் போகருதே' 'வெயிலத்துப் போகருதே' என்பன போன்ற வழக்குகள் இப்பொழுதும் கேட்கப்படுகின்றன. இங்ஙனம் வழங்கும் பிரதேசத்தில் பண்டைக் காலத்தில் தமிழ் மொழியே வழங்கி வந்ததென்பதும், மிகப் பிற்பட்ட காலத்தில் இப்பிரதேசத்து மொழி தமிழின் பிராந்திய மொழியாய் மாறி மலையாள மொழியாகப் பரிணமித்த தென்பதும் சரித்திரமொப்பிய உண்மைகள்.

இப் பிற்கால மலையாளப் பிரதேசத்தை அடுத்து வாழ்ந்து வந்தவரே மேற்காட்டிய இலக்கண விதிகளை அமைத்தனரென்று கருதுதல் தக்கதேயாகும்.

எனவே, தொல்காப்பியர் திருவிதாங்கோட்டு பிர தேசத்தைச் சார்ந்தவராக இருக்கலாம் என்ற கருத்துச் சற்றே உறுதியடைகின்றது.

ஆனல் சிறிதும் ஐயாப்பாடின்றி இம்முடிவு ஒப்புக் கொள்ளப்பட வேண்டுமாயின் இன்னும் சிறந்த சான்று கள் வேண்டும்.

தொல்காப்பியரைக் குறித்து நாம் அறிந்தன மிகச் சிலவே. நச்சினர்க்கினியர் புராணக் கதையொன்று நம் மவர் மகிழ்ச்சிக்கென எழுதிவைத்தனர். நவீன ஆராய்ச்சி

யாளர் சிலர் 'காப்பியர்' என்ற பெயரைக் கொண்டு சில வரலாறுகளை உய்த்துணர்ந்து எழுதினர். ஆனால் தொல் காப்பிய நூலினத்தே பல சான்றுகள் இருத்தல் ஒருதலை. அவற்றைச் சரித்திரக் கண்கொண்டு நோக்குதல் வேண்டும். உரையாளர்களைத் துணையாக மட்டும் கைக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இம் முறையிலேயே ஆராய்வோ மாயின் ஆராய்ச்சி பெரிதும் பயன்படுவதாகும். தொல் காப்பியரைக் குறித்துப் பல அரிய செய்திகள் புலப்படக் கூடும்.

குறிப்புரை

தொன்மை - பழமை. பாயிரம் - முன்னுரை. திரிபு - மாறிய பெயர். ஒருதலை - நிச்சயம்.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—நிராக்ஷேபமான, சான்று, சின்னம்.
2. வாக்கியங்களில் அமைக்க :—தொன்மை, பாயிரம், திரிபு, வழக்கு, சான்று, ஒருதலை.
3. பிரித்துக் காட்டுக :—சிற்சில, தொன்னகரம், இங்ஙனம், ஐயப் பாடின்றி.

வினாக்கள்

1. திருவாங்கோடு என்னும் பெயர் எவ்வார்த்தைகளின் திரிபாகக் கருதப்படுகின்றது?
2. திருவாங்கோட்டில் பழைய கோட்டை மதிலின் சின்னங்கள் காணப்படுவதிலிருந்து ஊகிக்கக் கூடியதென்ன?
3. அதங்கோட்டாசான் என்பவர் யார்? அவர் பெயரிலிருந்து அவர் எப்பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவரெனக் கொள்ளலாம்?
4. தமிழிலக்கண நூல்கள் மூன்று கூறுக.
5. 'பனியென வரூஉங் கால வேற்றுமைக்கு அத்தும் இன்னும் சாரிகையாகும்'—இச் சூத்திரத்தின் கருத்து யாது?

கட்டுரையாக்கம்

"தொல்காப்பியர் பிறப்பகம்" என்பதைப் பொருளாகக் கொண்டு ஒரு பக்க அளவில் ஒரு கட்டுரை வரைக.

3. முடத்தாமக் கண்ணியார்

[வானொலிப் பேச்சு]

எஸ். வி. வரதராஜ ஐயங்கார், எம். ஏ., எம். ஓ. எல்.

முடத்தாமக் கண்ணியார் என்பவர் தமிழ் இலக்கியம் ஆக்கிய சிறந்த கவிகளுள் ஒருவர். இவர் கடைச் சங்க காலத்தில் விளங்கிய ஒரு பெரும்புலவர். மோசியார் என்ற ஒரு கவி இருந்தார். அவர் முடவராய் இருந்ததால் அவரை முடமோசியார் என்று அழைத்தார்கள். அவரைப் போலவே தாமக்கண்ணியார் என்பவரும் முடமாயிருந்த தால் முடத்தாமக் கண்ணியார் என்று பெயர் பெற்ருர். தாமக்கண்ணியார் என்பது தலைமேல் வட்டமாகப் பூமாலையைச் சூடியிருந்த காரணத்தால் இவருக்கு ஏற்பட்ட பெயராக இருக்கலாம். தாமக்கண்ணி என்ற பெயரோடு ஆர் என்பதைச் சேர்த்துத் தாமக்கண்ணி யார் என்று இவரை மரியாதையாக அழைத்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. தாமக்கண்ணி என்று பெயர் அமைந்திருப் பதைக் கொண்டு, இவரை ஒரு பெண்பால் என்றும் சிலர் கருதுகிருர்கள். இங்கே சொல்லியதைத் தவிர இவரைப் பற்றிய வேறு செய்திகள் தெரியவில்லை.

தமிழ் மக்களுக்கு அழியாத ஒரு பெருஞ்செல்வத்தை அளித்துள்ளவர் முடத்தாமக் கண்ணியார். அதுவே 'பொருநராற்றுப் படை' என்பது. இது ஒரு சங்ககால நூல். பத்துப் பாட்டு என்னும் தொகைநூலிலுள்ள பத்துப்பாட்டுகளில் இது இரண்டாவது பாட்டு. இதி லிருந்து விஷயங்களைக் கூர்ந்து நோக்கி அறிந்து அவை களைக் கவிகளில் அமைத்துப் பாடும் இவருடைய திறமையை நாம் அறியலாம்.

'ஆற்றுப்படை' என்பதற்கு 'வழியில் செலுத்துவது' அல்லது 'வழிகாட்டுவது' என்பது பொருள். பொருநர் ஆற்றுப்படை என்பது பொருநனை வழியில் செலுத்துவது என்று பொருள்படும். முற்காலத்தில் கூத்தர் என்ற ஒரு வகுப்பார் இருந்தனர். இவர்கள் தம் குடும்பத்தோடு கும்பல் கும்பலாக ஊர் ஊராகச் சென்று அங்கேயுள்ள

கொடையாளிகளைப் பாடி மகிழ்வித்துப் பரிசில் பெறுவது வழக்கம்.

இவ்வாறு பரிசில் பெற்றுச் செல்லும் ஒரு கூத்தன் வழியில் ஓரிடத்தில் தங்கியிருக்கும்போது, யதேச்சையாக அந்த வழியாக வந்த மற்றொரு கூத்தன் அவனைக் கண்ட தாகவும், வந்த கூத்தனின் வறுமை நிலையைக் கண்டு மனமிரங்கிய கூத்தன், 'இன்ன வழியாகச் சென்றால், இன்ன ஊரில் இன்ன கொடையாளியைக் காணலாம். அவனைப் பாடினால் அளவற்ற பரிசில் அளிப்பான். நானும் அவனிடம் பரிசில் பெற்றுத்தான் வருகிறேன்' என்று சொல்லி அவனுக்கு வழிகாட்டியதாகவும் பாடு வதற்குத்தான் 'ஆற்றுப்படை' என்று பெயர்.

முடத்தாமக் கண்ணியார் இயற்றிய ஆற்றுப் படைக்குப் 'பொருநர் ஆற்றுப்படை' என்பது பெயர். பொருநர் என்பதற்கு மற்றொருவரைப்போல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு கூத்தாடுபவர் என்பது பொருள். இப்படி வேஷம் போட்டுக்கொண்டு கூத்தாடுபவரை இப்போதுகூட நாம் காண்கிறோம் அல்லவா? ஒருவன் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஆடுவான். மற்றொருவன் மத்தளம் வாசிப்பான். இன்னொருவன் தாளம் போடு வான். இவர்கள் இப்படி ஆடிப்பாடி நடிப்பதெல்லாம் யாசகம் பெறுவதற்குத்தான். இதுவே இவர்கள் பிழைப்பும் ஆகும். முற்காலத்திலும் இப்படிப்பட்ட கூத்தர் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பொருநர் என்றும் பெயர் உண்டு. இந்தப் பொருநர் ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பரணி பாடுவோர் என்று மூன்று வகைப்படுவர். இவர்களுள் போர்க்களம் பாடும் பொருநன் பாடுவதாக அமைத்து இந்த ஆற்றுப் படையை முடத்தாமக் கண்ணியார் பாடியிருக்கிறார். இந்தப் பொருநன் தடாரிப்பறை என்னும் ஒருவகை வாத்தி யத்தைக் கொட்டுபவன். பொருநர்கள் திருவிழா நடக்கும் ஊர்களுக்குப் போய்த் தங்கள் இசைப்புலமையைக் காட்டி யாசகம் பெறுவார்கள். விழா முடிந்ததும் விழா நடக்கும் மற்றோர் ஊரை நோக்கிப் போவார்கள்.

ஆற்றுப்படை என்பது கூத்தரால் பாடப்பட்ட நூல் என்று நீங்கள் எண்ணிவிடலாகாது. ஒரு கூத்தன் மற்ருெரு கூத்தனுக்கு வழி சொல்லி அனுப்புவதாகக் கவி கற்பனை செய்து பாடும் நூல் இது. இப்படி நூல் இயற்று வதற்குத் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணம் இடம் கொடுக்கிறது. ஆகவே, பொருநர் ஆற்றுப்படை என்பது முடத்தாமக் கண்ணியார் என்பவரால் கற்பனையாக இயற்றப்பட்ட ஓர் இலக்கியம் என்பது நாம் அறிந்து கொள்ளக் கூடியது.

இந்தப் பொருநர் ஆற்றுப்படை ஒரு கற்பனைக் களஞ்சியம். இதில் கூறப்படும் செய்திகளை நீங்கள் சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்வது அவசியம். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் வெண்ணி என்று ஓர் ஊர் உண்டு. அது தேவாரம் பெற்ற ஒரு பாடல் ஸ்தலம். அதற்கு இப் பொழுது கோயிலுண்ணி என்று பெயர் வழங்குகிறது. இந்த ஊருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரும்போர் நடந்தது. அப்போரில் இளஞ்சேட்சென்னி என்ற சோழனின் புதல் வனை கரிகாற் பெரு வளத்தான் தன் இளமைப் பருவத்தில் சேர பாண்டியர்களை வென்ருன். அப்போர்க் களத்தை வருணித்தும், அவன் வெற்றியைப் புகழ்ந்தும் சென்ற தனக்கு அவன் உபசாரம் செய்து பரிசில் அளித் ததை விவரித்துச் சொல்லி, ' நீயும் அவனை நாடிப் பரிசில் பெறுவாய்' என்று தூண்டுகிருன் பொருநன். இதன் கதைச்சுருக்கம் இதுதான்.

பொருநன் வழியில் தங்கியிருக்கும் இடம் யானைகள் திரியும் ஒரு பாலைக்காடு. நூல் வலையைப் பந்தலாக இட் டால் எவ்வளவு நிழல் இருக்குமோ, அவ்வளவு அற்பமான நிழலுள்ள இலையுதிர்ந்த ஓர் ஆச்சாமரத்தின் நிழலில் அவன் மற்ருெரு பொருநனைச் சந்திக்கிருன். வந்த பொருநனேடு ஒரு பாடினியும் வந்திருக்கிருள். அவள் கையில் ஒரு யாழ் இருக்கிறது. அந்த யாழின் பத்தல்— அதாவது குடம்—மானின் குளம்பு அழுந்தின இடத்தைப் போல இருக்கிறது. அதை அவள் ஒரு தோலால் மூடி எடுத்துக் கொண்டு நிற்கிருள். அந்தத் தோலுறை

நழுவாமல் இருப்பதற்கு இரண்டு ஆணிகள் உண்டு. அவை வளையில் இருக்கும் நண்டின் கண்களைப் போல இருக்கின்றன. யாழின் நீண்ட தண்டானது பாம்பு படமெடுத்து நிற்பதுபோல் காணப்படுகிறது. நன்ருகக் குத்தித் தீட்டின தினையரிசியின் நிறத்தை ஒத்திருக் கின்றது அந்த யாழ் நரம்பின் நிறம். யாழானது கலியாணப் பெண்ணைப் போல அழகாக இருக்கிறது என்கிருர் முடத்தாமக் கண்ணியார்! அதைப் பாடினி வாசித்தால் எப்படி இருக்கும் தெரியுமா? அந்த இசையைக் கேட்கும் வழிக் கொள்ளைக்காரர்கள்கூடத் தங்கள் இயற்கையான கொடிய குணம் மாறி அருள் உண்டாகி, தங்கள் கையிலுள்ள ஆயுதங்கள் தம்மை யறியாமலே நழுவி விழ, மெய்ம்மறந்து கேட்டுக்கொண்டே இருப்பார்களாம்.

“ ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்
மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவு இன்பாலை ”

என்கிருர், முடத்தாமக்கண்ணியார். நரம்புகளைத் தழுவி யும் உருவியும் தெறித்தும், ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைத் தெறித்தும் தன் குரலொடு இசைத்துப் பெண் மயில் போன்ற சாயலையுடைய அந்தப் பாடினி பாடுவாளாம். அந்தப் பாணிக்கு ஏற்பப் பொருநன் தடாரி வாசிப் பானும்.

பெருமைக்கு ஏற்ற செல்வமும், செல்வத்தால் வந்த கீர்த்தியும், வல்லமையோடு பொருந்திய விடாமுயற்சியும், வெற்றிமுரசு முழக்கும் பெரும் படையும் உடைய சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் மூவேந்தரும் ஒரே சபையில் சேர்ந்திருந்தால் எவ்வளவு சிறப்பாக இருக்கும்! அது போல வாத்தியம், நிருத்தம், கீதம்—அவையாவன கொட்டு, ஆட்டம், பாட்டு—ஆகிய மூன்றும் பொருந்தச் சிறந்த ஓர் இசை விருந்து அளிக்கின்ற பொருநனும் அவன். அவனை ஏழின் கிழவன் அதாவது ‘ஏழிசைக் கும் உரியவன்’ என்று அழைக்கின்ருர் முடத்தாமக் கண்ணியார்.

பொருநன் தான் கரிகால் பெருவளத்தானை யடைந்து பரிசில் பெற்ற விதத்தைப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான் :

"பழுத்த மரத்தைத் தேடிச் செல்லும் வௌவால் போல நான் கரிகால் பெருவளத்தானை நாடியடைந்தேன். காண வேண்டும் என்று ஆவலோடு வந்தவர், தடையில்லாமலும் வாயில்காப்போர் அனுமதி பெறாமலும் நேராக உள்ளே செல்லக்கூடிய கரிகாலன் மதிலுக்குள்ளே போனதும், என் களைப்புத் தானாகவே நீங்கிவிட்டது. அதிகாலையில் சுக்கிரன் உதிக்கும் வேளையில் ரூபக தாளத்தில் தடாரியைக் கொட்டி ஒரு பாட்டுப்பாடி முடிப்பதற்குள், அவ்வேந்தன் என்னை அழைப்பித்து, அருளோடு பார்த்து உபசரித்து, என் மனத்தைக் குளிரச் செய்தான் ; ஈரும் பேனும் வாசம் பண்ணும் இடமாயும், வேர்வையால் நனைந்ததாயும், எங்கும் தையல் மயமானதாயும் இருந்த என் அரையாடைக்குப் பதிலாக ஓர் அருமையான ஆடையைத் தந்து உடுக்கச் செய்தான். அரண்மனையில் எனக்குச் சிறந்த விருந்து கிடைத்தது. வேளை தப்பாமல் விலாப்புடைக்கப் பல நாள் இடைவிடாமல் உண்டதனால், எனக்கு உணவில் வெறுப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது ; ஊருக்குப் போகவேண்டும் என்ற எண்ணமும் வந்துவிட்டது. விடை கேட்டேன். அவன் பிரிய மனமில்லாமல் விடை கொடுக்கத் தயங்கினான். அப்பால் யான் மன்றாடி விடை கொள்ளும்போது, எனக்கு வேண்டிய யானைகளையும் யானைக் கன்றுகளையும் கொண்டு போகும்படி சொல்லிப் பொன்னாபரணம் முதலான பல வரிசைகளுந் தந்து அனுப்பினான், கரிகாலன்.

நல்ல வேளை வருமளவும் தாய் வயிற்றில் தங்கியிருந்து கடலில் உதித்துக் கம்பீரமாகக் கிளம்பும் பாலசூரியனைப் போலப் பிறந்ததனால் அரசுரிமை பெற்றவன், அக்கரிகாலன். பகைவர் அவனைப் பணிந்து ஏவல் செய்வார்கள். வெண்ணிப் போர்க்களத்தில் நெடுஞ்சேரலாதனும் பாண்டியனும் அவனை எதிர்த்துத் தோல்வியடைந்தார்கள். நீங்கள் அவனையடைந்து உங்கள் வறுமை நிலை தோன்ற நிற்பீர்களானால் சமீபத்தில் கன்று போட்ட

பசுவைப்போல அவன் உங்களிடம் அன்பு கொள்வான். உன் பாடினி யாழை மீட்டி ஓர் இசை பாடுவதற்குள், உங்கள் கந்தையாடையைப் போக்கிப் பட்டாடை வழங்கு வான். உண்டியும் உறைவிடமும் தந்து உபசரிப்பான்."

பரிசில் பெற்றுவந்த பொருநன் தன் எதிரே வந்த பொருநனை நோக்கி இவ்வாறெல்லாம் பரிசில் பெறுவதற் கான உபாயங்களைச் சொல்லியனுப்புவதாக முடத்தாமக் கண்ணியார் மிகவும் அழகாகக் கற்பனை செய்து பாடி யிருக்கிறார். கரிகாற் பெருவளத்தானுடைய வீரம் தியாகம் என்ற இரண்டு அருங் குணங்களையும் யாவரும் அறியச் செய்வதுதான் கவியின் முக்கிய நோக்கம். அதற்கு இப் படி ஒரு துறை வகுத்துக் கொள்வது கவிகளின் வழக்கம்.

யாழின் அமைப்பையும், அதனைப் பாடினி மீட்டி வாசிக்கின்ற பாங்கையும் கொடிய மனமுள்ளவரை இளகிய மனமுடையவராக்கும் இசையின் தன்மையையும் முடத்தாமக் கண்ணியார் மிகவும் அழகாகக் கூறியுள்ளார். இதிலிருந்து இவர் ஒரு சங்கீத ரசிகர் என்று தெரிகிறது. இக்காலத்துப் பெண்களைப் போலவே முற்காலப் பெண் களும் நாகரிகமாக உடையணிவதும், முத்துமாலை பொன் னரிமாலை போன்ற ஆபரணங்கள் பூண்பதும் உண்டு என்றும் புலனாகிறது. தேரின் மொட்டு என்னும் உறுப்பு தந்ததால் அமைந்து சித்திர வேலைப்பாடுகள் உடையதாக இருக்கும் என்பதால், தந்தத்தால் பதுமை முதலியவை செய்யும் சிற்பத் தொழில் தமிழ் நாட்டிற்கு மிகவும் பழைமையானது என்று நாம் அறிகிறோம். குதிரைக் குத் தலையாட்டம் என்னும் ஒருவகை அணி இடப்படும் என்றும், தேர்களில் நான்கு வெண்ணிறக் குதிரைகள் ஒருசேரப் பூட்டப்படுதல் உண்டு என்றும் தெரிகிறது. சரிகைப்பூ வேலைப்பாடமைந்த பட்டாடைகளையும் இழை களுக்கு இடையே இடைவழி தெரியாதபடி மிக மெல்லிய தாக நெய்யப்பெற்ற பருத்தியாடைகளையும் முடத்தாமக் கண்ணியார் பாராட்டிக் கூறுவதால், பழந்தமிழ் நாட்டில் பருத்தி நெசவு மட்டுமல்லாமல், பட்டு நெசவுத் தொழிலும் நன்கு நடைபெற்று வந்தது என்று நாம் கருதலாம்.

சோழ நாட்டையும் அதனை வளப்படுத்தும் காவிரி யாற்றையும் நம் கவி மனமாரப் போற்றுகின்றார். இதனால் அவரது தேசாபிமானம் நன்கு விளங்குகிறது.

" சாலி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி
ஆயிரம் விளையுட் டாகக்
காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோனே "

என்று கரிகால் பெருவளத்தானைப் போற்றுகிறார் நம் கவி. இதனால் கவியின் ராஜபக்தி நமக்குப் புலனாகிறது. காவிரி யின் இருகரையிலுமுள்ள சோலைகளையும் காவிரியின் பாசனத்தால் செம்மாந்து விளைந்து தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் நெற்கதிர்களையும், நெல் வயல்களுக்கு இடையே காணப் படும் கரும்புத் தோட்டங்களையும், இவை தரும் கண் கொள்ளாத இன்பக் காட்சிகளையும் கண்டு களிப்பு மேலிட்டுப் பாடியுள்ளார் நமது தாமக் கண்ணியார். அவரது கவனம் குலை நிறைந்த தென்ன மரத்தின் மட்டைமீது உட்கார்ந்து கொண்டு, திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கும் ஆந்தையைக் காண்பதிலும் சென்றிருக்கிறது! 'தண்ணீரும் காவிரியே, தார்வேந்தன் சோழனே, மண் ணாவதும் சோழ மண்டலமே' என்று பாடிய ஔவையின் வாக்கு இங்கே நம் நினைவில் வருகிறது. தமிழ் நாட்டில் விசேஷமாகச் சோழ மண்டலத்தில் இருந்த பலவகை மரங்கள், நறுமண மலர்கள், இசைக் கருவிகள், அவை செய்யப்படுவதற்கு உரிய மரங்கள் முதலான பல செய்தி கள் இவர் வாக்கால் நமக்குத் தெரியவருகின்றன. காவிரி யின் படித்துறைகளில் மகளிர் இறங்கிக் குடைந்து குடைந்து நீராடுவதையும் தாமக் கண்ணியார் கூறாமல் விடவில்லை. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தானால் ஆதரிக் கப்பெற்ற பெரும் புலவருள் ஒருவரான முடத்தாமக் கண்ணியார் நமக்களித்துள்ள ஓர் இலக்கியம் 'பொருந ராற்றுப்படை'. அது ஒரு கற்பனைக் களஞ்சியம்.

குறிப்புரை

பாடினி - பாணனோடு சென்று அவன் தடாரி கொட்டத் தான் பாடுகிறவள். ஆறலைகள்வர் - வழிப்பறி செய்வோர். தியாகம் - கொடை. சாலி - நெல்லில் ஒரு சிறந்த வகை. ஆயிரம் விளையுட்டாக - ஒன்று ஆயிரமாக விளைவதாக.

பயிற்சி

1. கற்பனைக் களஞ்சியம், மெய்ம்மறந்து, இளமைப் பருவம், இசை விருந்து, உண்டியும் உறைவிடமும் - இவைகளை நும் சொந்த வாக்கியங்களில் அமைத்துக் காட்டுக.

2. கீர்த்தி, விஷயம், யாசகம், வேஷம், வாத்தியம், கற்பனை, அவசியம்—நேரான தமிழ்ச் சொற்கள் தருக.

வினாக்கள்

1. முடத்தாமக் கண்ணியார் என்று பெயர் வரக் காரணம் என்ன?
2. 'ஆற்றுப்படை' என்பதன் பொருளை விளக்குக.
3. 'பொருநர்' என்போர் யாவர்? அவர்கள் தொழில் என்ன?
4. பொருநராற்றுப்படை கூறும் செய்திகள் எவை?
5. யாழின் அமைப்பைப்பற்றித் தெளிவாக எழுதுக.
6. யாழிசையின் சிறப்பு எத்தகையது?
7. பொருநன் எவ்வாறு இசைவிருந்து அளித்தான்?
8. கரிகாற் பெருவளத்தான் கொடைச் சிறப்பை விளக்குக.
9. தாமக்கண்ணியார் சோழநாட்டில் கண்ட இயற்கைக் காட்சி யாது?
10. "பழுத்த மரத்தைத் தேடிச் செல்லும் பறவை போல" இடங் காட்டி விளக்குக.

கட்டுரையாக்கம்

1. 'சோழ நாட்டின் வளம்' என்பதுபற்றிப் பதினைந்து வரியில் எழுதுக.

2. 'பொருநராற்றுப்படை' என்ற பொருள்பற்றி ஒன்றரைப் பக்க அளவில் கட்டுரை வரைக.

4. மதுரையில் ஓர் இரவு

திரு. ஆர். விசுவநாத ஐயர், எம். ஏ., பி. ஓ. எல்.

[சங்கச் செய்யுட்கள் பொருட்செறிவு உடையவை. நம் நாட்டின் பண்டைச் செய்திகளைக் காண அவை மிகவும் பயன்படுகின்றன. இன்று பெருங்குழப்பத்தி லிருந்துவரும் நம் பாரத நாட்டை நன்னிலையில் அமைத்துக் காணவேண்டு மென்று முயலும் அன்பர்களுக்கு, பண்டை நிலை எவ்வா றிருந்தது என்றறிவது இன்றியமையாதது. ஆகவே, தமிழ கத்தின் பழைய காலத்து வாழ்க்கை முறைகளைக் காட்ட தலையாலங்கானத் துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்மீது மா[illegible]குடி மருதனார் என்ற புலவர் பெருமான் பாடியருளிய, மதுரைக் காஞ்சி என்ற பாடலி லிருந்து இது தொகுக்கப் பெற்றது. நூலின் சொற்களையே எளிமைபடக் கையாண்டுள்ளோம்.]

'மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடலிலே' கதிரவன் தன் பணியைச் செய்து முடித்துத் தன் வெயிற் கதிர் மயங்கியவனாய் மேற்றிசையில் சாய்ந்தான். கடவுளர் களின் கோயில்களிலெல்லாம் அந்தி விழாக்கள் தொடங் கின. பணிப்பெண்கள் கொடிகளைத் தாங்கிக் கொண்டு வீதிகளிலே நின்றனர். மாடங்களில் நின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த செல்வ மகளிரின் முகங்கள் அக்கொடிகளால் ஒவ்வொரு கால் மறைக்கப்பட்டன. அத் தோற்றம் வெண்மேகங்களினிடையே புகுந்து புகுந்து வெளிப்படும் சந்திரனை ஒத்திருந்தது. செல்வவான்கள் தேர்களிலே ஏறிக்கொண்டு கோயில்களுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தனர். அத்தேர்களைப் பின்பற்றி அவர்களின் பணியாட்கள் வீர உடை தரித்து ஓடிவந்தனர். அவர்கள் அரைகளிலே சிவந்த ஆடைகளைத் தரித்திருந்தனர். அவ்வாடைகள் மிக நுட்பமான பூ வேலைப்பாடுகள் அமைந்தனவாயிருந்தன. அவற்றிலே அவ்வீரர்கள் பொன் பிடியிட்ட உடைவாள்களைச் செருகியிருந்தனர். அவர்கள் தோள்களிலே மெல்லிய மேலாடைகள் கிடந்து அசைந்தன. கழுத்துக்களிலே அழகிய முத்து மாலை களும் பாண்டியர்க்குரிய வேப்பம்பூ மாலைகளும் பிணைந்து தொங்கின. குதிரைகள் காற்றை ஒத்துப் பறந்தன.

கோயில்களில் அந்திப் பூசைகள் நடந்தன. எங்கும் பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்கின.

பௌத்தப் பள்ளிகள்

ஒளி மிகுந்த ஆபரணங்கள் பூண்ட பெண்டிர், தாமரைப் பூக்களைக் கைகளிலே பிடித்துக் கொண்டவர் போலத் தம் அரிய மக்களைக் கைகளினாலே பிடித்துக் கொண்டும், தட்டுக்களிலே பூசைக்குரிய பூக்களையும், தூபங்களுக்குரிய பொருள்களையும் ஏந்திக் கொண்டும் தம் கணவன்மாருடன் பௌத்தப் பள்ளிகளில் அந்தி வணக்கம் செய்து கடவுளை வணங்கினர்.

அந்தணர் இல்லம்

அந்தணர்கள் தம் இல்லங்களிலே அதர்வணம் ஒழிந்த வேதங்களைத் தமக்குப் பொருள் விளங்கும்படி ஓதினர். அவர்கள் பல யாகங்களைச் செய்தவர்கள். அவர்கள் தம் ஒழுக்கத்தால் தேவலோகத்தை இந்நில வுலகத்தே கொண்டுவந்தவர்களாகவும், ஒன்றாகிய பிரமம் தாமேயாகவும் விளங்கினார்கள். அவர்களின் மனம் தரும வழியிலிருந்து ஒருகாலமும் தப்பாதது. அது பல உயிர்க ளிடத்தும் அன்பு நிறைந்தது. அவர்கள் தம் பிரமசரிய காலத்திலே பெரியோர்களிடம் தங்கின விசேடத்தாலே வீட்டு இன்பத்தையும் நுகர்ந்த பெருமை வாய்ந்தவர்கள். அவர்களுடைய இல்லங்கள் மலைகளை உள்வெளியாக வாங்கி இருப்பிடமாக ஆக்கினாற்போல விளங்கின. அங் கிருந்துகொண்டு அவர்கள் தமக்குரிய அந்திச் சடங்கு களைக் கழித்திருந்தனர்.

ஜைனர் நகரம்

அருக சமயத்தினர் முக்காலமும் உணரத்தக்க அறிவைப் பெற்றவர். அவர்களுக்குத் தேவருலகத்திலும் பிற இடங்களிலும் நடைபெறும் செய்திகளைத் தாமிருந்த விடத்திலிருந்தே அறியும் ஆற்றலுண்டு. கல்விகளெல் லாம் நிறைந்து களிப்பின்றி யடங்கின அறிஞர்களாகிய

அவர்கள், தாங்குதற்கரிய பல விரதங்களைத் தாங்கியும் உடல் இளைக்கப் பெருதவர்களா யிருந்தனர். கல்லைப் பொளிந்தாற் போன்ற சிறிய வாயையுடைய குண்டிகை யைப் பல கயிறுகளாலமைந்த உறியிலே கட்டித் தொங்க விட்டிருந்தனர். அவர்களின் இல்லங்கள் குளிர்ந்த குளங் களைப் போலத் தண்ணென்றிருந்தன. சுவர்கள் செம்பாற் செய்தனபோல் விளங்கின. அவற்றிலே பலவகைச் சித்தி ரங்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. மேல் நிலம் பார்ப்பவர் கண்களைத் தகைக்கும்படி உயர்ந்திருந்தது. மலைகள் பல ஒருங்கே திரண்டு நின்றனவோவென அவ்வில்லங்கள் தோன்றின. அவற்றைச் சூழ்ந்து பூஞ்சோலைகள் மணம் வீசின. அங்கிருந்துகொண்டு சமணர்கள் தங்களுக்குரிய அந்திப் பூசைகளைச் செவ்வனே நடத்தினர்.

நீதி மன்றம்

அவ்வேளையில், அறம் கூறும் அவையத்தோரும் தத்தம் தொழில்களைச் செய்து முடித்துக் கொண்டிருந் தனர். வழக்குத் தொடுப்பவர்கள் அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமுங் கொண்டு நின்றுகொண்டிருந்தனர். அவையத் தோர் நடுவாகக் கூறுவாரோ மாட்டாரோ என்ற எண் ணத்தால் அச்சமும், தோல்வியுண்டாகி விடுமோ என்ற தால் அவலமும், தம் நெஞ்சில் பொருள்களின்மேல் உண்டான ஆர்வமும் ஆகிய மூன்றும் வழக்காளிகளிட மிருந்து நீங்குமாறு, அறங்கூறுவோர் ஒருபுறத்தில் விருப்பும், அதன் எதிர்ப்புறத்தில் வெறுப்பும் கொள்ளா மல் துலாக்கோலையொத்த நடுவு நிலைமையிலே பொருந்தி, தருமமுறைப்படி, நீதி நூல்களை ஆராய்ந்து சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர்.

காவிதி மாக்கள்

காவிதிப் பட்டம் பெற்ற அமைச்சர்கள், விளங்கு கின்ற தலைப்பாகைகளுடன் தத்தம் அரசியல் விவகாரங் களிலே ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்கள் அரசனிடத்தில் மிக்க அன்புடையவர்களாகி, அவனிடத்தில் தீங்குகள்

காணப்படுமாயின் அஞ்சாமல் எடுத்துரைக்கும் இயல்பு பெற்றவர்கள். சுற்றத்தாரிடத்து அன்பும் எல்லா உயிர்களிடத்தும் தருமமும் தப்பாமல் பாதுகாத்து வந்தனர். அவர்கள் தம்மீது பழி எங்கு வந்துவிடுமோ என்ற முன் எச்சரிக்கையுடையவர்கள். அவர்களுடைய புகழ் எங்கும் பரந்திருந்தது. அத்தகையோர் தத்தம் தொழிற்சாலைகளிலிருந்துகொண்டு மிகுந்த நேர்மையுடன் தத்தம் அலுவல்களைக் கவனித்துவந்தனர்.

குழுவினர்

அமைச்சர் ஒழிந்த புரோகிதர், சேனாதிபதியர், தூதர், ஒற்றர் என்ற நால்வகைக் குழுவினர்களும் தத்தம் தொழில் நிலையங்களிலிருந்துகொண்டு அரச காரியங்களிற் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தனர்.

வணிகர்

ஒன்றையொன்று அடுத்தாற்போன்று பல குன்றுகள் திரண்டாலொத்த இல்லங்களி லிருந்துகொண்டு, வணிகர்கள் தம் இல்லறவியல் கெடாமல் நடந்து வந்ததோடு, பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும், மலை, நிலம், கடல் ஆகிய வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்தும் வந்த பல பண்டங்களையும், மணி, முத்து, பொன் ஆகிய விலையுயர்ந்த பொருள்களையும் விற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

சில்லறை வியாபாரிகள்

நாற்பெரும் வீதிகளிலும், சந்துகளிலும், முடுக்குகளிலும் பல சில்லறைத் தொழிலாளர்களும், வியாபாரிகளும் தங்களிடம் கிடைப்பனவற்றின் பெயர்களை உரக்கக் கூவிக்கொண்டு அலைந்து கொண்டிருந்தனர். அறுத்த சங்கை வளைகளாகக் கடைவாரும், அழகிய மணிகளைத் துளையிடுவாரும், பொன்னை உருக்கிப் பணிகளாகப் பண்ணுவாரும், பொன்னை உரைத்து உரையைக் கணக்கிட்டுச் சொல்வாரும், புடவைகள் விற்பாரும், பழைய செப்புப் பாத்திரங்களை நிறுத்து வாங்கிக்கொள்

வாரும், தோள் கோப்பு முதலிய கச்சுக்களை அழகுபட முடிப்பாரும், பூக்களையும் புகைப் பொருள்களையும் சந்த னக் கலவைகளையும் விலை கூறுவாரும், எவ்வகைப் பொருள் களையும் சித்திரமாகத் தீட்டி வரைந்து காட்ட வல்லாரும், அழகான வேலைப்பாடுகளமைந்த புடவைகளை விற்பாரும், நெல் முதலிய கூலங்களை விற்பாரும் ஆகிய பல்லோர் பல விடங்களில் நின்றும் திரிந்தும் தத்தம் தொழில்களையும் பண்டங்களையும் விலை கூறிக்கொண்டு அலைந்தனர்.

சோறிடும் சாலைகள்

அந் நகரிலே பற்பல சோறிடும் சாலைகளிருந்தன. அங்கே, தேன் ஒழுகுகின்ற இனிய மணமிக்க பலாச்சுளை களையும், பல்வேறு வடிவங்களுள்ள மாம்பழங்களையும், வாழை, முந்திரிகை முதலிய பழங்களையும், பாகற்காய், வாழைக்காய், வழுதுணங்காய் முதலிய காய்கறிகளையும், நன்ருக வளர்ந்த கொடிகளிலிருந்தும் கிள்ளப்பட்ட இலை களால் ஆகிய கறிகளையும், கிழங்குக் கறிகளையும், கற் கண்டுக் கட்டிகளையும், பெரிய இறைச்சிச் சோற்றையும், பாற் சோற்றையும் பாலையும் இவைபோன்ற பிறவற்றை யும் உண்பவர்களுக்கு விலைகூறி இடுவார்களின் ஓசை, கடலொலிபோலப் பரந்து நின்றது.

துறைமுகம்

தத்தம் நாடுகளிலுள்ள பொருள்களைக் கொண்டு வந்து இறக்கி, அவற்றிற்கு மாருக மதுரை மாநகரத்திற் செய்யப்படும் அணிகலங்களை வாரிக்கொண்டு போவ தற்காக, அயல் நாடுகளிலிருந்து வந்த மரக்கலங்கள் கழியோரங்களிலே வந்து தங்க, அவற்றினின்றும் சரக்கு களை இறக்குவார் இடும் ஓசை, கேட்பவர் காது செவிடு படும்படி எழுந்தது.

அந்தி விளக்கு

இவ்வாறு சூரியாஸ்தமன காலத்தே எழுந்த பலவித ஓசைகளால் மதுரை மாநகர் பொலிந்தது. கீழ்த் திசை

யிலே பதினாறு நாட் சென்று முதிர்ந்த நிறைமதி எழுந்து தன் நிலாவைப் பரப்பிற்று. மனைகளிலுள்ள பெண்டிர் ஆராய்ந்த இதழ்களையுடைய செங்கழுநீர் மலர்களை மாலைகளாகக் கட்டி அணிந்தனர். தம் அணிகளைத் திருத்தியமைத்துக்கொண்டனர். பகலிலே தம் தலையிற் பூசிய மயிர்ச்சந்தனத்தை அலைத்து நீக்கினர். கத்தூரியையும் சந்தனத்தையும் அரைத்துப் பூசிக்கொண்டனர். மெல்லிய நூலால் செய்த தம் புடைவைகளுக்கு அகிற்புகையூட்டினர். நெடிய ஒளியையுடைய விளக்குகளை ஏற்றி, வீட்டு வாசலிலும் உட்புறங்களிலும் அமைத்தனர்.

வீடுகள்தோறும் யாழொலி எழும்பிற்று. பெண்டிர் தம் கொண்டைகளிலே முடித்த வெண்பூக்களின் மணம் தெருவெல்லாம் பரந்தது. அலரும் பருவத்திலிருந்த விடுபூக்கள் உடைந்தன.

சேரிப்போர்கள்

அன்று ஓணத்திருநாள். மறவர்கள் திருமாலுக்குரிய இந்நாளிலே போலிப்போர் புரிவோமென்று தம் தெருக்களின் ஓரங்களிலேயுள்ள மணற் பரப்புக்களிலே கூடினர். தும்பைப் பூவைச் சூடினர். கடிய கள் தெளிவைப் பருகினர். யானையோடு யானை தாக்குவது போல ஒருவரையொருவர் தாக்கினர். அப்போலிப் போரில் பெறும் புண்களையும் பொருட்படுத்தினாரல்லர்.

பெண்டிர் பூசை

ஒரு புறத்தில் உயர்ந்த குடும்பங்களிற் பிறந்த கடுஞ்சூல் கொண்ட மகளிர், இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயனையளிக்கவல்ல நல்ல மக்களைத் தாம் பெறவிரும்பி, தெய்வத்தைப் பரவுவதற்காகப் பல சுற்றத்தார் சூழக் கோயிலுக்குச் சென்று, யாழ் முழவு சிறுபறை முதலியன முழங்க, தேவராட்டியைக் கொண்டு கடவுளுக்கு நிவேதனம் முதலியவற்றைப் படைத்து வணங்கினர்.

கூத்துக்கள்

மற்ருெரு புறத்தில் முருகபூசை நடந்துகொண்டிருந்தது. பூசாரி கழங்கு வைத்துப் பார்த்து, "இக் குற்றம் முருகனுல் விளைந்தது" என்று கூறினுன். உடனே அத் தெய்வத்துக்குரிய வழிபாட்டிற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப் பட்டன. சல்லி, கரடி முதலிய இசைக் கருவிகள் ஒலித் தன. பூசாரி வேலைக் கையிலே ஏந்திக்கொண்டும், குறிஞ் சிப் பூவைச் சூடிக்கொண்டும் தெய்வத்தைத் தன்மேல் வரவழைத்து வெறியாடல் ஆடத் தொடங்கினுன். பெண் டிர் கைகளைக் கோத்துக்கொண்டு குரவை ஆடினர்.

பிற இடங்களிலும் வேறுவகைக் கூத்துக்கள் நடந் தன. சில இடங்களில் பாட்டுக்களும் பேச்சுக்களும் நடந்தன.

இவ்வாறு அந்தி நேரம் தொடங்கி முதல்யாமம் முடி யும் வரையில், நகரத்தில், கடலோசைபோல் ஒலி முழங் கிக் கொண்டிருந்தது.

இடையாமம்

நள்ளிருள் தொடங்கிற்று. சங்குகள் தம் ஆரவாரங் கள் ஒழிந்து அடங்கிக் கிடந்தன. கடைகளிலெல்லாம் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டன. மகளிர் துயின்றனர். அடைகளையும் அப்பங்களையும் விற்பவர் அவற்றை வாங்கு பவரைக் காணமாட்டாமல், அப்பணியாரங்கள் கொண்ட கூடைகளை அணைத்துக்கொண்டே தெரு ஓரங்களில் உறங்கினர். கூத்தரும் கண்ணயர்ந்தனர். படுக்கை யிலே படுத்து உறங்குபவர்கள் அயர்ந்து நித்திரை போயினர். இரவு தன் பதினைந்தாம் நாழிகையைப் பெற் றது. மறுமைக்கு வேண்டிய நல்வினைகளைச் செய்து வந்தமையால், மதுரை மக்கள் யமனுடைய கோயிலுக்கு அஞ்சுபவரல்லர். அத்தகையோர்களாகிய அந் நகரவாசி கள் ஒன்றுக்கும் கவலையுருமல் தூக்கத்திலாழ்ந்தனர்.

கள்வர்

பேயும், அணங்கும், கழுதும் மட்டுமே திரிந்துவரும் அந்நள்ளிருளில், சில கள்வர்களும் தம் தொழில்களைச்

செய்ய முன்வந்தனர். அவர்களுடைய உடல் யானைத் தோலைப் போன்ற கருமையை இயல்பாகப் பெற்றிருந் தது. அதன்மேல் கருஞ் சட்டையொன்றும் இட்டிருந்தார் கள். அவர்கள் கைகளில் நிலத்தை அகழும் உளிகளிருந் தன. அவை கல்லையும் மரத்தையும் இலகுவிலே அறுக்கும் கூர்மை வாய்ந்தவை. அவர்கள் வாள்களைத் தூக்கு களிலே கோத்துத் தோள்களிலிருந்து தொங்கவிட்டிருந்த னர்; காலிலே செருப்பிட்டிருந்தனர். அரையிலே உட லொடு நெருக்கிக் கட்டின நீல உடை காணப்பட்டது. அக்கச்சைக்குள் தொடையோடு பொருந்தி வளைவுக்கத்தி யொன்று செருகப்பட்டிருந்தது. அக் கத்திக்குப் பெயர் சிலசொட்டை என்பது. கச்சை பல பூவேலைப்பாடு பொருந்தியது. அதன் மேலே இடுப்பைச்சுற்றி நூலேணி யொன்று வரிந்து கட்டப்பட்டிருந்தது. அதன் ஒரு தலை யிலே கைப்பிடிபோன்ற ஒன்று இரும்பால் செய்யப்பட் டிருந்தது. மதிலின் உட்புறத்தே விழும்படியாக அதனை எறிந்தால் அது மதிலை நன்ருகப் பிடித்துக்கொள்ளும். கயிற்றின் மற்றெரு புறத்திலிருந்து அதைப் பிடித்துக் கொண்டு எளிதில் மதிலின்மேல் ஏறிவிடலாம். இத்தகைய கருவிகளுடன் பொருளிருக்கும் இடங்களை ஆராய்ந்து கொண்டு அவர்கள் பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்று கொண் டிருந்தார்கள்.

காவலர்

அதே சமயத்தில், எவ்வகைக் கள்வரையும் இலகுவில் பிடிக்கவல்ல அஞ்சா நெஞ்சர்களான காவலர்களும் அக் கள்வரை நாடி வந்து கொண்டிருந்தனர். வலிய யானையை இரையாக்கப் பார்க்கும் வலிய புலியைப் போல அவர்கள் பதுங்கி நாடிவந்தனர். அவர்களின் கண்கள் தூக்கத் தையே அறிந்தனவல்ல. பேய் முதலியவற்றிற்கும் அஞ்சா நெஞ்சினர். அவர்கள் எவ்வளவோ திறமையுடன் களவு நூல்களைக் கற்றுக் களவு செய்யக்கூடியவரையும் கண்ட றிந்து விடும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தனர். காவல் தொழி லுக்காக ஏற்பட்ட நூல்களையெல்லாம் அவர்கள் கைபோ

கக் கற்றிருந்தனர். தப்பக் கருதி முயல்வாரைத் தப்ப விடாத ஊக்கம் வாய்ந்திருந்தனர். கொடிய மழை பெய்யுங் காலத்திலும் அவர்கள் தம் தொழிலில் பிழைபட நடந்துகொள்ள மாட்டார்கள். அத்தகையோர்கள் தம் கடமையுணர்ச்சி செறியப்பெற்று அந் நடுச்சாமத்தில் நகரெங்கணும் உலாவிக்கொண்டிருந்தனர். இவ்வாறு நடுச்சாமம் கழிந்தது.

விடியல்

இரவின் மூன்றும் பகுதி தொடங்கிற்று. மணம் மிகுந்த பொய்கைகளில் பூக்கள் தளையவிழ்ந்து நாறின. அப் பூக்களில் தாதை உண்ணும் தும்பிகள் பாடின. அத் தும்பிகளின் ஒலியை யொத்து இல்லங்களிலிருந்து அந் தணர்கள் வேத மந்திரங்களைச் சொல்லித் தம் தெய்வங் களைத் துதித்தனர். யாழோர் தாளங்களுடன் நரம்பைத் தெறித்துத் தம் யாழை இனிமையாக மீட்டினர். பரிக் காரர்கள் யானைகளுக்கு உணவு ஊட்டினர். வரிசையாகக் கட்டப்பட்டு நின்றுகொண்டிருந்த தேர்க் குதிரைகள் புல்லை மென்றன. கடைக்காரர்கள் தம் கடை வாசல்களை மெழுகினர். கள் விற்போர் அதற்கு விலை சொல்லிக் கொண்டு தெருவிலே அலைந்தனர். கற்புடை மகளிர் தம் வீட்டுத் தொழில்களைச் செய்யத் தொடங்கினர். வீட்டுக் கதவுகள் திறக்கப்படும் ஒலியும், பெண்டிர் காற்சிலம்பு ஒலிக்கும் ஒலியும் புறத்தே செல்வார்க்கும் கேட்டன.

அரசர் அரண்மனையில் மாகதர் நின்றுகொண்டு புகழ்ப் பாடல்களைப் பாடினர். வேதாளிகர் நாழிகை யறிந்து கூறினர்; பள்ளியெழுச்சி முரசங்கள் ஒலித்தன. காளைகள் முழங்கின. கோழிச் சேவல்கள் கூவின. வண் டாங்குருகின் சேவல்களும், அன்னச் சேவல்களும் தத்தம் பேடைகளை அழைத்தன. அழகிய மயில்களும் தம் பேடை களைஅழைத்தன. பெரிய யானைகள் பேரொலி முழக்கின. கூட்டிலே யுறையும் பெரிய கரடிகளும் பிற கொடியவிலங்கு களும் கூச்சலிட்டன. இல்லங்களின் முற்றங்களிலே

சிந்திக்கிடக்கும் வாடற் பூமாலைகளையும் பணிப்பெண்கள் பெருக்கிக் குவித்தனர்.

அத்தகைய விடியற்காலத்தே, அரண்மனை வாயிலிலே பாண்டியனின் படைவீரர்கள் பகைவர்களை வென்று வாரிக்கொண்டு வந்த யானைகளையும், குதிரைகளையும், பிறவற்றையும் கொண்டுவந்து நிறுத்தி அரசன் செவ்வியை எதிர்நோக்கி நின்றனர். அத்தோற்றம் கங்கையாறு தன் ஆயிரம் முகங்களுடன் கடலைக் கடந்தது போலத் தோன்றிற்று.

இவ்வாறு தேவர்களும் விரும்பும் புகழமைந்த மதுராபுரியிலே இரவு கழிந்தது; கதிரவன் தன் ஆயிரம் கதிர்களையும் பரப்பிக்கொண்டு கீழ்த்திசையிலே தோன்றினன்.

—மதுரைக் காஞ்சி

குறிப்புரை

கூடல் - மதுரை. குண்டிகை - ஒருவகைப் பாத்திரம். காவிதி - பாண்டிய அரசர் வேளாளர்க்கு அளித்துவந்த பட்டம். கூலம் - தானியம். ஓணம் - திருவோணம். சூல் - கருப்பம். பரவுதல் - பூசித்தல். தேவராட்டி - சன்னதக்காரி. குரவை - ஒருவகைக் கூத்து. அணங்கு - பெண்பேய். கழுது - பேய் வகை. அகழ - தோண்ட. கைபோக - திறமையுடன். தாது - மகரந்தம். மாகதர் - அரசர் புகழ்பாடும் சாதியார். செவ்வி - குறிப்பு.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—சூல், தேவராட்டி, மாகதர்.
2. வாக்கியங்களில் அமைக்க :—பரவு, செருகு, பிணைந்த, முழங்கு, பிரமசரியம், செவ்வனே, அவலம்.

வினாக்கள்

1. அந்தி நேரத்தில் மதுரை வாசிகள் கோயிலுக்குச் சென்ற காட்சி எவ்வாறிருந்தது?
2. அருக சமயத்தினரது இல்லங்கள் எவ்வாறு விளங்கின?
3. அந்தி நேரத்தில் நீதிமன்றம் எவ்வாறு காணப்பட்டது?
4. சில்லறை வியாபாரிகள் அந்தி நேரத்தில் எத்தொழில்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர்?
5. மதுரைமா நகரத்துச் சோறிடுஞ் சாலைகள் எவ்வாறு திகழ்ந்தன?
6. சிறு குறிப்பு வரைக :—பெண்டிர் பூசை; முநிவர் பூசை.
7. மதுரையில் கள்வர் தம் தொழிலை நடத்த எவ்வாறு முயன்றனர் என்பதை விவரி.
8. காவலர் தம் தொழிலில் எவ்வாறு கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்தனர்?

கட்டுரையாக்கம்

'சங்ககால மதுரையின் வைகறைக் காட்சி' என்பது பொருளாக ஒரு பக்க அளவில் ஒரு கட்டுரை வரைக.

5. இலக்கிய விமர்சனம்

திரு. அ. சீனிவாசராகவன், எம். ஏ.

பழைய கதை. உங்களுக்குத் தெரிந்ததுதான். "நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தாலும் குற்றம் குற்றமே" என்று தமிழ்ப் புலவன் நக்கீரன் சிவபெருமானிடம் பேசிய ரசமான கதை. இன்றும் நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் புலமையின் அஞ்சாத உறுதிக்கு எடுத்துக்காட்டாக நக்கீரன் நிற்கிறன்.

தமிழன் இன்றும் நக்கீரனைப் பாராட்டுவதில் வியப்பொன்றுமில்லை. குற்றத்தைச் சொன்னால் நெற்றிக் கண்ணைத் திறக்கும் சிவபெருமான்கள் இந்தக் காலத்திலும் நம்மிடையே வாழ்கிறர்கள். தாம் கண்ட உண்மைக்கு உண்மையாயிருக்கும் நக்கீரர்களை மட்டும் அதிகமாகக் காணேம். இலக்கிய விமர்சனம் என்பது ஒரு கலை; இலக்கியம் எவ்வளவு முக்கியமானதோ அவ்வளவு முக்கியமானது இலக்கிய விமர்சனம்; இலக்கிய வளர்ச்சிக்கே இந்த விமர்சனம் இன்றியமையாத சாதனம். உண்மையும் தீரமும் உறுதியும் படைத்த இலக்கிய விமர்சனம் தற்போது தமிழுக்குத் தேவை என்பதுதான் என்னுடைய கட்சி. ஆகவேதான் நக்கீரர்கள் வேண்டும் என்கிறேன்.

இதனல் கதையிலே தோன்றும் நக்கீரன் செய்யும் இலக்கிய விமர்சனம் சரியானது என்பது என் கருத்தன்று. அந்தக்கதை உண்மை நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்லுகிறதோ, என்னவோ, கதையைக் கட்டியவன் மனத்தில்—அதாவது தமிழனுடைய மனத்தில்—ஒரு காலத்தில் நக்கீரன் கட்சி நியாயமானது, நக்கீரன் கையாண்ட விமர்சன முறை ஒழுங்கானது என்ற எண்ணம் இருந்திருக்க வேண்டும். இப்போதும் பல தமிழ் அறிஞர்களிடையே இந்த எண்ணம் இருந்துவருகிறது. நக்கீரன் கட்சி நியாயமானதா என்று முதலில் பார்ப்போம்.

கதைதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே. தருமி என்ற ஏழைப் பார்ப்பான் ஒருவன் பாட்டொன்றேடு பாண்டியன் சபைக்கு வந்து சேர்ந்தான்; பாட்டைப் பாடினன்.

" கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத்தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ "

என்று தொடங்குகிறது பாடல்.

'பூவின் வாசத்தை ஆராயும் வாழ்க்கை நடத்தும் தும்பி, அழகிய சிறகை உடையவனே, எனக்காக ஒரு தலைப் பட்சமாக நான் விரும்பியதைக் கூறாமல் நீ கண்டதைச் சொல்' என்று ஒருவன் கேட்கிறான். அப்படிக் கேட்பது யார்? என்ன நிலையிலே கேட்கிறான்? என்ன கேட்கிறான்? பாட்டைத் தொடர்ந்து பார்ப்போம்.

கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத்தும்பி
காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியல்
செறிஎயிற் றரிவை கூந்தலின்
நறியவும் உளவோ நீ அறியவும் பூவே "

பாட்டிலே பேசுபவன் ஒரு காதலன். தன் காதலி தன்னோடு பல காலம் பழகியதை எண்ணுகிறான். மயில் போன்ற அவள் சாயலை எண்ணுகிறான். அவளுடைய நெருங்கிய பல்வரிசையை எண்ணுகிறான். 'அட, தும்பி, எத்தனையோ! பூக்களைப் பார்த்திருக்கிறாயே! என் காதலியின் கூந்தலைவிட, வாசனை பொருந்திய பூக்களை நீ கண்டதுண்டோ, சொல்' என்று கேட்கிறான். காதலன் ஒருவனுடைய அன்பின் வேகம் பாட்டில் வடிவாகிறது. அருமையான பாட்டு என்று நீங்களும் நானும் நினைக்கிறோம்.

ஆனால் நக்கீரன் சொன்னது தெரியுமல்லவா? 'கூந்தலுக்கு இயற்கை மணம் உண்டா?' என்று கேட்டுப் பாட்டைக் குறை கூறினான், நக்கீரன். இதற்கு இறைவனாலும் சமாதானம் கூற முடியவில்லை என்று சொல்லும்போது, நக்கீரன் எழுப்பிய தடை நியாயமானது என்ற கருத்து உதயமாகிறது. உண்மையில் இந்தக் கதையில் வரும் நக்கீரன் இலக்கியத்தின் இயல்பை உணரவில்லை. இலக்கியம் எதைப்பற்றி பேசியபோதிலும், உண்மையில் அது பேசுவது மனித அனுபவத்தைப் பற்றியே என்பதை இந்த நக்கீரன் எண்ணவில்லை. உலகத்திலே உள்ள காட்

சிப் பொருள்களைப் பற்றி யெல்லாம் இலக்கியம் பேசுகிறது. உண்மைதான். ஆனால் எந்த முறையிலே, எந்த நோக்கோடு பேசுகிறது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். காட்சிப் பொருளை காட்சிப் பொருளாக அன்று; கருத்தை எழுப்பிய கருவியாகவே இலக்கியம் பேசும். ஆகவே இலக்கியத்தில் காதலியின் கூந்தல் மணமுடையதாகும்; இதுபோலவே தாமரை விளக்கந் தாங்கும், கொண்டல் முழவம் பரிமாறும்; மயில் பரத நாட்டியம் புரியும்; குவளை கண்விழித்து நோக்கும். கவிஞன் கற்பனையின் உதித்த மருதம் என்ற அரசி கொலு வீற்றிருப்பாள். இலக்கிய உலகிலே சென்றால் இவை போன்ற அற்புதங்கள் எத்தனையோ அங்கே கண்ணில் தென்படும். உள்ளதை, அதாவது வெளியிலே உள்ள காட்சிப்பொருள்களை, புற நிகழ்ச்சிகளை அல்ல, அவற்றைக் காணும் உள்ளத்தில் எழும் பல்வேறு விதமான சிந்தனைகளை, உணர்ச்சிகளை, பாவனைகளை யல்லவா இலக்கியம் சித்திரிக்கிறது?

இதை நம்முடைய கதையிலே தோன்றும் நக்கீரன் உணரவில்லை. இறையனாரும் உணரவில்லை. ஆனால் பழைய இலக்கண ஆசிரியர்கள் ஒருவாறு உணர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களுடைய கொள்கைகளில் மூன்று அருமையான அம்சங்களிருப்பதைக் காணலாம். ஒன்று, இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்புவது; இரண்டாவது பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல; மூன்றாவது நாடக வழக்கு, அதாவது இலக்கிய வழக்கு, புற நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்த மட்டில் உலகியல் நடைமுறையினின்றும் மாறுபடுவது பொதுவாகத் தவறாகாது. இதற்கு ஆதாரமான பழைய சூத்திரங்களைச் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. உங்களுக்குத் தெரிந்ததை மறுபடியும் சொல்வானேன்?

ஆனால் பிற்காலத்தில் இலக்கியத்திற்கு உயிராதாரமான இந்தப் பரந்த கொள்கையைப் புறக்கணித்து விட்டோம். இலக்கிய மதிப்புரை என்றால் நக்கீரனைப் போல் குற்றங் காணுவது என்ற எண்ணம் எப்படியோ நம்மிடையே வேரூன்றிவிட்டது. விமர்சகன் தடைகளை

எழுப்புவதும் இலக்கிய கர்த்தா அதற்குச் சமாதானம் கூற முயல்வதுமான தடை விடை என்ற முறையானது சாதாரணமாய் வழக்கத்தில் இருந்து வந்தது. தடைகளெல்லாம் பழைய இலக்கண விதிகளை ஒட்டியே எழுந்தன. விடைகளும் அவ்வாறே. வண்டு மலரைச் சங்காக ஊதும் என்ற புகழேந்தியின் வர்ணனைக்கு எழுந்த தடை ஞாபகம் இருக்குமே? மலர் சங்கானால் வண்டு அதன் காம்பில் அல்லவா ஊத வேண்டும் என்ற தடைக்கு, வண்டு கள்ளை உண்டு மயங்கி முன்பின் தெரியாமல் தவித்தது நியாயமே என்ற விடை பிறந்தது சமத்காரமாகத்தான் இருக்கிறது. என்றாலும், இந்தத் தடை விடை முறை இலக்கியத்தில் இயல்பைப் பற்றிய அடிப்படையான ஆராய்ச்சியிலிருந்து தோன்றாமல் இலக்கண விதிகளைத் திருப்பித் திருப்பிப் பேசும் குறுகிய குற்றச் சாட்டு முறையாகிவிட்டது. இலக்கண விதிகளைப் பின்பற்றுவது தவறென்று நான் சொல்லவில்லை. அவையெல்லாம் பழைய இலக்கிய மரபை ஒட்டி எழுந்தவை. அவற்றை ஒரேயடியாகப் புறக்கணிப்பதால் இலக்கிய வளர்ச்சி தடைப்படுவதோடு பாஷையைக் கருவியாகப் பயன்படுத்தக்கூட இயலாமல் பாஷையின் அழுத்தமும் தெளிவும் மறைந்துவிடும். ஆனால் அநேகமாக நம்முடைய பழைய இலக்கண விதிகள் இலக்கியத்தில் கருவியான பாஷையைப் பற்றியவை. எழுத்து, சொல், அணி இவற்றைப்பற்றி நுட்பமாக நம்முடைய முன்னோர்கள் ஆராய்ந்தார்கள். இலக்கியத்திற்குப் பொருளிலக்கணம் காண வேண்டும் என்று அவர்கள் முற்பட்டார்கள்; கண்டார்கள். ஆனால் இலக்கியப் பொருளின் தன்மையை அடிப்படையான முறையில் மேல்நாட்டில் அரிஸ்டாடில் காலத்திலிருந்து இன்று வரை ஆராய்ந்திருப்பதுபோல் நாம் ஆராயவில்லை. நூலுக்கு இலக்கணம் வகுத்தபோது, நூலின் அழகு பத்து வகையிலே கிட்டும் என்று நன்னூலார் சொன்னார். அதுபோல குற்றமும் பத்து. உத்தி முப்பத்திரண்டு. இவை எல்லா நூலுக்கும் பொருந்தும். வான சாஸ்திரமோ ரசாயனமோ நூலாக அமைந்தால்,

அந்த நூலிலும் சுருங்கச் சொல்லுதல், விளங்க வைத்தல், நவின்ரேர்க்கினிமை முதலியன அழகாகவும், குன்றக் கூறல், மிகைபடக் கூறல் முதலியன குற்றங்களாகவும், தொகுத்துச் சுட்டல், வகுத்துக் காட்டல் முதலியன உத்தி களாகவும் அமையக்கூடும். இவை இலக்கிய நூல்களுக்கு மட்டும் உரித்தான விதிகள் அல்ல. தேரையர் வைத்திய மும் கம்ப ராமாயணமும் நூல்கள்; ஆனுல் ஒன்று வைத்தியம், அறிவியல் நூல்; இன்னென்று கவிதை, இலக்கிய நூல்.

ஒரு நூல் எப்போது இலக்கியமாகிறது என்ற ஆராய்ச்சியை நாம் விரிவாகச் செய்யாமலிருந்து விட் டோம். இலக்கிய வகைகளையும், உலா, பரணி, பெருங் காப்பியம், பிள்ளைத் தமிழ் என்ற நூலின் வெளிப்படை யான சில அம்சங்களை வைத்துக் கொண்டு வகுத்தோம். ஆனுல், இந்த வகைகளில் சேராத புதிய நூலொன்று தோன்றிஞல் அவைகளை மதிப்பிடுவதற்கு இலக்கியத் திற்கே பொதுவான இலக்கியத்துவம் ஒன்றை நாம் சிருஷ்டி செய்து கொள்ளவில்லை. பழைய இலக்கணங் களில், தொல்காப்பியத்தில், இறையஞரகப் பொருளில், நேற்று வந்த நன்னூலில், சில சூத்திரங்களில் இந்த இலக்கிய தத்துவம் பேசப்படுகிறது என்று நீங்கள் சொல்லலாம். சூத்திரங்கள் இருப்பதால் அவற்றை இன்று அடிப்படையாகவோ புறப்படும் இடமாகவோ கொண்டு, விரிவாக இலக்கிய தத்துவத்தை விசாரணை செய்ய வேண்டும் என்று நான் சொல்லுகிறேன்.

இலக்கிய விசாரணை செய்யாமலா நம்முடைய சாத்து கவிகள் தோன்றியிருக்கின்றன? நம்முடைய உரையாசிரி யர்களைவிட நுட்பமான நூலை ஆராய்ந்தவர்கள் உண்டா என்று கேட்பீர்கள். சாத்து கவிகள் கேவலம் உபசார வார்த்தைகளாக இல்லாதபோது கூட, ஒரு நூலின் பெரு மையைப் பொதுப்படக் கூறுவனவே அல்லாமல், அவற்றை இலக்கிய விமர்சனமாகக் கொள்ள முடியாது. நம்மாழ்வாருடைய பெருமையில் ஈடுபட்ட ஒருவர்,

"ஈதோ திருநகரி! ஈதோ பொருநை!
ஈதோ பரமபதத் தெல்லை—ஈதோதான்
வேதம் பகிர்ந்திட்ட மெய்ப்பொருளின் உட்பொருளை
ஓதும் சடகோபன் ஊர்"

என்று பாடினார். இந்தப் பாட்டு இலக்கிய விமர்சனமா? இதிலிருந்து இதைப் பாடியவர் நம்மாழ்வாருடைய பாட்டில் எவ்வளவு ஈடுபட்டார் என்பது தெளிவாகிறது. ஆனால் திருவாய்மொழியின் இயல்பைப் பற்றியோ அது எவ்வாறு சிறந்த இலக்கியமாகிறது என்பதைப் பற்றியோ இந்தப் பாட்டிலிருந்து ஒன்றும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது. ஆனால் துரதிர்ஷ்ட வசமாக நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் இலக்கியம் ஒன்றைப்பற்றிப் பெருமையாகவோ குறைவாகவோ அழுத்தமாகப் பேசிவிட்டால் அதுவே விமர்சனம் என்ற எண்ணத்துடன் சிலர் எழுதி வருகிறார்கள். 'ஓகோகோ, இதுவே பாட்டு' என்று பேசுவதும், 'சீ சீ, இதுவும் பாட்டா' என்பதும் சாதாரணமாக நாம் கேட்கலாம். இவ்வாறு பேசுகிறவர்கள் தங்கள் அனுபவத்தை உண்மையாகவே வெளியிடலாம். அதை நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால், அவர்கள் அனுபவம் மற்றெல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியது என்பதற்கு, அந்த அனுபவத்தை ஆராய்ந்து, அது எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பதைத் தெளிந்து, ஸஹ்ருதயன் உள்ளத்தில் இந்த அனுபவந்தான் ஏற்படும் என்பதற்கு அவர்கள் இலக்கிய தத்துவ உணர்வோடு, தர்க்க ரீதியாக மற்ற இலக்கியங்களோடு தாங்கள் விமர்சனம் செய்யும் இலக்கியத்தையும் ஒப்பிட்டுக் காரணம் காட்ட வேண்டும்.

இந்தக் கோஷ்டியார் தத்துவ விசாரத்தோடு பழைய உரையாசிரியர்களையும் ஒப்புக் கொள்வதில்லை. சொல்லின் பொருளையும் யாப்பையும் அணிகளையும் பற்றிப் பேசிக் கொண்டு உரையாசிரியர்கள் பாட்டை மறந்து விடுகிறார்கள். மறைத்தும் விடுகிறார்கள் என்பதே இவர்கள் விடுக்கும் குற்றச்சாட்டு. ஓரளவுக்கு இது உண்மையே. உரையாசிரியர்கள் பலர் இலக்கியத்திற்குக் கருவியாக அமையும் பாஷையோடு நின்று விடுகிறார்கள்.

'காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ' என்ற அடியிலே 'மோ' என்பது முன்னிலை அசை என்பார்கள்; 'தும்பி' பேசக்கூடியதாகக் கருதப்படுவதற்குப் பழைய தொல்காப்பிய விதியான 'சொல்லாமரபினவற்றேடு கெழீஇச் செய்யாமரபிற்றெழிழ் படுத்தடக்கியும்' என்பது இடம் தருகிறது என்பார்கள். தும்பியென்றது முன்னிலையாக்கல், கண்டது மொழிமோ என்றது சொல்வழிப் படுத்தல், கூந்தலின் நறியவுமுளவோ என்றது நன்னயமுரைத்தல் என்றெல்லாம் பேசுவார்கள்; பாட்டின் அருமையை, அது எவ்வாறு கவிதையாகிறது என்பதை மறந்து விடுவார்கள். உரையாசிரியர்கள் செய்த தொண்டு அருமையானது. சொல்லையும் அணியையும் வேறு இலக்கியக் கருவிகளையும் துல்லியமாக ஆராய்ந்திருக்கிருர்கள். ஆனுல் இது போதாது. இதற்குமேல் தத்துவ ரீதியில் இலக்கியத்தைப்பற்றி அவர்கள் பேசவில்லை. இலக்கிய விசாரத்தை வெளிப்படையாக விரிவாக அவர்கள் செய்யவில்லை என்பதே என் நினைவு.

இலக்கியம் என்பது ஒரு கலை. அதன் கருவியான மொழியைப் பற்றிய நுட்பமான ஆராய்ச்சி நம்மிடம் உள்ளது. ஆனுல் கலையின் பண்பைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியை நாம் செய்ய வேண்டும். அதை அடிப்படையாகக் கொண்டே இலக்கிய விமர்சனம் தோன்றும். இதைத் தத்துவ ரீதியான இலக்கிய விமர்சனம் என்று சொல்லலாம். ஆனுல் இலக்கியம் என்பது வளர்ந்து வரும்போது அதற்கு முன்னிருந்த பழைய இலக்கியத்தோடு தொடர்பில்லாமல் வளருவதில்லை. கம்பன் விருத்தப்பாவைக் கையாண்டான் என்ருல், அதற்குச் சீவக சிந்தாமணி ஆசிரியன் வழிகாட்டியாக இருந்தான் என்பதை மறக்கலாகாது. இந்த வகையிலே நம் நாட்டின் இலக்கியத்தைத் தொடர்ந்து வளர்ந்து வந்த ஒரு ஜீவனைக் கருதி, ஒரு காலத்து இலக்கியத்திற்கும் இன்னெரு காலத்து இலக்கியத்திற்கும் உள்ள தொடர்பையும், ஏன் அந்த அந்தக் காலத்தில் புதிய வகைகள் புதிய முறைகள் தோன்றின என்பதைப் பற்றியும் ஆராய்வது இலக்கிய

விமர்சனத்தில் ஒரு பகுதி. இதைச் சரித்திர ரீதியான இலக்கிய விமர்சனம் என்று கருதலாம். இலக்கியம் ஆகாயத்தில் முளைப்பதல்ல. ஒரு சமுதாயத்தில் வாழ்ந்த ஒருவனுடைய அனுபவமே இலக்கியமாகிறது. ஆகவே, அவன் எந்தச் சமுதாயத்தில் வாழ்ந்தான்? அவனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இருந்த உறவு என்ன? அவனுடைய வாழ்க்கைச் சரிதம் அவனுடைய இயல்பைப் பற்றி என்ன தெரிவிக்கிறது என்பதெல்லாம் ஆராய்ந்து, அவனுடைய இலக்கியத்தின் தன்மையை உணர இந்த அறிவைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதும் இலக்கிய விமர்சனத்தில் ஒரு முறை. இதை வாழ்க்கைச் சரித ரீதியில் அமைந்த இலக்கிய விமர்சனம் என்று கொள்ளலாம். இவை தவிர, ஒரு புலவனுக்கும் இன்னொருவனுக்கும் இலக்கிய பண்பைப் பொறுத்த மட்டில் என்ன என்ன ஒற்றுமை என்ன என்ன வேறுபாடு உள்ளது? இளங்கோவடிகள் குரலுக்கும் கம்பன் குரலுக்கும் உள்ள வேற்றுமை என்ன என்று தனிப் புலவர்களுடைய பண்பை ஆராய்வதும் இலக்கிய விமர்சனத்தின் வேலை. இதை ஒப்புமை ரீதியான இலக்கிய விமர்சனம் என்று சொல்லலாம். இவ்விமர்சன வகைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனி முறைகள் உண்டு; அடிப்படையான விதிகள் உண்டு.

ஆனால் இலக்கிய விமர்சனம் எந்த வகையானதாக இருந்தபோதிலும் ஒரே நோக்கத்தைக் கொண்டுதான் வழங்க வேண்டும். இலக்கியத்தின் பெருமையை உணருவதற்கும் அனுபவிப்பதற்கும் விமர்சனம் வழிகாட்ட வேண்டும். விமர்சகன் இலக்கணத் தராசைக் கையிலேந்தி இலக்கியத்தை நிறுக்கும் நக்கீரனல்லன்; இலக்கியத்திற்கு ஓயாமல் பொருள் விளக்கமும் இலக்கணக் குறிப்பும் தரும் உரையாசிரியனல்லன். 'ஒகோ...' என்று களித்து 'சீ சீ' என்று ஒதுக்கும் குழந்தையுமல்லன். பிரபஞ்சத்தைக் கண்டு தன் மனத்திலெழும் அனுபவத்தைச் சொல்லில் தேக்குவது இலக்கியமானல், இலக்கிய விமர்சனம் அந்த இலக்கியத்தில் உள்ள அனுபவத்தைத் தெளிவாக்கி, அது எவ்வாறு சொல்லில் தேங்குகிறது என்

பதைக் காட்டி, இந்த அனுபவம் சொல்லில் தேங்கும் போது ஏன், எவ்வாறு கலையாகிறது என்பதைத் தத்துவ ரீதியில் ஆராய்ந்து, கலானுபவத்தின் எல்லை நிலமான ஆனந்தத்திற்கு அழைத்துச் செல்வதே. இதனால் மொழி வளரும்; இலக்கியம் வளரும்; தத்துவ விசாரம் ஏற்படும்; கலானுபவம் சித்திக்கும்; ஸஹ்ருதயம், அதாவது கலைஞனோடு ஒன்றி நின்று அவன் பெற்ற ஆனந்தத்தைப் பெறும் அபூர்வ சக்தி, தானாகவே நம்மை வந்தடையும்.

குறிப்புரை

எடுத்துக்காட்டு - உதாரணம். கொங்கு - பூந்தாது. தேர் - ஆராயும். காமஞ் செப்பாது - என்னிடங்கொண்ட விருப்பத்தாற் சொல்லாமல். பயிலியது கெழீஇய நட்பு - நெருங்கிப் பழகிய நட்பு. மயில் இயல் - மயில் போன்ற சாயல். செறி எயிறு - நெருங்கிய பல்வரிசை. அரிவை - பெண். வாசம் - வாசனை. வடிவாகிறது - உருவம் பெறுகிறது. விமர்சகன் - மதிப்பிடுபவன். திருநகரி - ஆழ்வார் திருநகரி. பொருநை - தாமிர வருணி. சொல்லா மரபின் அவற்றொடு - பேசுந்தன்மையில்லாதவைகளோடு. ரீதி - போக்கு, முறை.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—கொங்கு, எயிறு, அரிவை, பொருநை, ரீதி.
2. கலானுபவம், தத்துவரீதி, எடுத்துக்காட்டு, புறக்கணித்து— நுமது சொந்த வாக்கியங்களில் அமைக்கவும்.

வினாக்கள்

1. தமிழ் வளர்ச்சிக்கு எத்தகைய விமர்சனம் வேண்டப்படுவது?
2. தருமி கொண்டுவந்த செய்யுளின் கருத்து யாது?
3. நக்கீரர் காட்டிய குற்றம் என்ன?
4. "காட்சிப் பொருளைக் காட்சிப் பொருளாக அன்று; கருத்தை எழுப்பிய கருவியாகவே இலக்கியம் பேசும்"—உதாரணம் தந்து விளக்குக.
5. பழைய இலக்கண ஆசிரியர்களுடைய கொள்கைகளின் அருமையான அம்சங்கள் யாவை?
6. பிற்காலத்தார் இலக்கிய விமர்சனத்தை எவ்வாறு கருதத் தலைப்பட்டார்கள்?
7. உரையாசிரியர்கள் செய்த அருமையான தொண்டு யாது? ஆனால், அவர்கள் செய்யாது விடுத்தவை எவை?
8. சரித்திர ரீதியான விமர்சனம், வாழ்க்கைச் சரித ரீதியாலமைந்த விமர்சனம், ஒப்புமைரீதியான விமர்சனம்—குறிப்பு வரைக.
9. விமர்சனத்தின் நோக்கம் எத்தகையதாக இருக்கவேண்டும்?

கட்டுரையாக்கம்

"இலக்கிய விமர்சனம்" என்பது பற்றி ஒன்றரைப் பக்க அளவில் கட்டுரை வரைக.

6. திருச்சிராப்பள்ளி

திரு. T. V. சதாசிவ பண்டாரத்தார் அவர்கள்

தென்னிந்தியாவிலுள்ள புகைவண்டி நிலையங்களுள் முதன்மைபெற்று விளங்கும் திருச்சிராப்பள்ளியைப் பலரும் அறிவர். நம் அரசாங்கத்தார், சுதந்திர இந்தியாவில் ஊர்களெல்லாம் தம் பழைய பெயர்களோடு நின்று நிலவ வேண்டுமென்ற கருத்தினராய் இப்போது சில ஊர்களின் பெயர்களை மாற்றியுள்ளனர். அவற்றுள் திருச்சிராப்பள்ளி என்பதும் ஒன்றாகும். அப் பெருநகரின் பண்டைப் பெயர் யாது என்பதை ஈண்டு ஆராய்வோம்.

கடைச்சங்க நூல்களுள் ஒன்றாகிய அகநானூற்றில், "கறங்கிசை விழவின் உறந்தைக் குணாது–நெடும் பெருங் குன்றம்" என்று உறையூர்க்குக் கிழக்கே ஒரு குன்று கூறப்பட்டுள்ளதேயன்றி, அதன் பெயராதல், அஃது அமைந்துள்ள ஊரின் பெயராதல் அப்பாடலில் குறிக்கப் படவில்லை. சைவசமய குரவர்களாகிய திருஞான சம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் அக்குன்றின்மேல் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமான்மீது பாடியுள்ள பதிகங்களிலேதான் 'சிராப்பள்ளி' என்ற பெயர் காணப்படுகின்றது. கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொண்டை நாட்டையும் சோழ நாட்டையும் ஒருங்கே ஆட்சிபுரிந்த பல்லவ வேந்தராகிய முதல் மகேந்திர வர்மன் என்பவனே சிராப்பள்ளிப் பெருங் குன்றைக் குடைந்து, அங்கே சிவபெருமானுக்குத் திருக் கோயில் அமைத்தவன் என்பது ஆராய்ச்சியால் அறியப் படுகின்றது. வடமொழியிலே சிறந்த புலமை பெற்றிருந்த அவ்வேந்தன் எட்டுச் சுலோகங்கள் இயற்றி, அவற்றைத் தான் எடுப்பித்த சிராப்பள்ளி சிவன் கோயிலில் பொறித் துள்ளான்.

அச்சுலோகங்களிலே தான் புறச்சமயத்திலிருந்து திரும்பிச் சிவநெறியைக் கடைப்பிடித்துச் சைவனாகிய தையும், சிராப்பள்ளிக் குன்றின்மேற் குகைக்கோயிலிற்

சிவலிங்கத்தை எழுந்தருளுவித்ததையும் குறிப்பிட்டுள்ளான். அச்செய்திகளை நுணுகி நோக்குமிடத்து அம் மன்னனது ஆட்சியின் பிற்பகுதியிலேதான் சிராப்பள்ளிக் குன்றிற் சிவாலயம் அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்பதும், அதற்கு முன்னர் அவன் சமண சமயத்தைக் கைக்கொண்டு ஒழுகிய காலத்தில் அங்கே சிவாலயம் இருந்திலது என்பதும் நன்கு புலனாகின்றன. சமணர்களாற் கருங்கல்லிற் பிணித்துக் கடலில் போடப்பெற்ற திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் சிவபெருமான் திருவருளால் அக்கல்லையே தெப்பமாகக் கொண்டு கடலைக் கடந்து, திருப்பாதிரிப்புலியூரை யடைந்து திருக்கோயிலுக்குட் சென்று, "ஈன்றாளுமாய்" என்று தொடங்கும் திருப் பதிகம் பாடி இறைவனை வணங்கினர் என்பது பெரிய புராணம் என்று வழங்கும் திருத்தொண்டர் புராணத்தால் அறியப்பெறும் ஓர் உண்மை வரலாறாகும். அந்நிகழ்ச்சி-தான் மகேந்திர வர்மன் சமண சமயத்தைத் துறந்து சைவனாகும்படி செய்துவிட்டது என்பது தேற்றம். அந் நாட்களில் திருப்பாதிரிப்புலியூர் என்று வழங்கும் பாடலி புரத்திலிருந்த ஓர் அமண் பள்ளியையிடித்து, திருவதிகை நகரில் தன் பெயரால் குணபரேச்சுரம் என்ற சிவன் கோயிலொன்று அவ்வரசன் அமைத்தனன். இச் செய்தியைச் சேக்கிழார் தம் பெரியபுராணத்திற் கூறியுள்ளனர். அவனுக்குக் குணபரன் என்னும் சிறப்புப் பெயர் உண்டு என்பது, அவனுடைய சிராப்பள்ளிக் கல்வெட்டுக்களாலும் செங்கற்பட்டிற்கு அண்மையிலுள்ள வல்லத்திற் காணப்படும் அவன் கல்வெட்டொன்றாலும் நன்கறியக் கிடக்கின்றது. ஆகவே, சேக்கிழார் கூறியுள்ள அச் செய்தி பெரிதும் உறுதியெய்தல் உணரற்பாலதாகும். அங்ஙனமே, அவன் தன் நாட்டிலிருந்த அமண் பள்ளிகளை இடித்து, அவ்விடங்களிற் சிவன் கோயில்கள் அமைத்திருத்தல் வேண்டும். அவற்றுள் சிராப்பள்ளிக் குன்றின் மேலுள்ள சிவாலயமும் ஒன்றாகும். அவ் வுண்மை, அக்கோயிலிற் காணப்படும் அவனுடைய வட மொழிக் கல்வெட்டுக்களாலும், அக்குன்றின் உச்சியில்

வரையப் பெற்றுள்ள வேறு சில கல்வெட்டுக்களாலும் வலியுறுகின்றது.

இனி, சிராப்பள்ளிக் குன்றின் மேலுள்ள உச்சிப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் பின்புறத்தில் பல சமண முனிவர்களின் கற்படுக்கைகள் தலையணைகளோடு இருத்தலை இன்றும் காணலாம். அத்தலையணைகளில் அவற்றை உபயோகித்த சமண முனிவர்களின் பெயர்கள் வரையப் பட்டிருக்கின்றன. அவ்வெழுத்துக்களைக்கொண்டு அவற்றின் காலத்தை ஆராய்ந்த கல்வெட்டிலாகா அறிஞர்கள், அவை கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்று கூறுகின்றனர். எனவே, கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் அக் குன்றின்மேற் சில சமண முனிவர்கள் தங்கித் தவம் புரிந்து கொண்டிருந்தனர் என்பது நன்கு தெளியப்படும். அவர்களுள் 'சிரா' என்ற முனிவர் ஒருவர் இருந்தமை அங்குள்ள கல்வெட்டுக்களால் அறியப்படுகின்றது. அம்முனிவர் அத்தவப் பள்ளியின் தலைவராயிருந்தமைபற்றி அது 'சிராப்பள்ளி' என்று முதலில் வழங்கத் தொடங்கி, அவர் காலத்திற்குப் பின்னரும் அப்பெயரோடு நின்று நிலவுவதாயிற்று. முதலில் மகேந்திரவர்மனும் தன் ஆட்சியின் முற்பகுதியில் அத்தவப் பள்ளியை ஆதரித்துப் போற்றிவந்திருத்தல் நன்கு துணியப்படும். திருநாவுக்கரசர் பொருட்டுச் சிவபெருமான் நிகழ்த்திய அரிய நிகழ்ச்சிகளை அறிந்த அப் பெருவேந்தன் அமண் சமயத்தை வெறுத்துச் சைவனாயினமை முன்னர் விளக்கப் பெற்றது. அந் நாட்களிலேதான் அவன் சிராப்பள்ளி என்னும் அமண் பள்ளியை இடித்து, அக்குன்றின்மேல் சிவன்கோயில் எடுப்பித்திருத்தல் வேண்டும். அச்சிவாலயமும் சிராப்பள்ளி என்னும் பழைய பெயருடன் வழங்கிவருவதாயிற்று. சைவசமய குரவர்களாகிய திருஞானசம்பந்தரும் திருநாவுக்கரசரும் தம் காலத்தில் வழங்கிவந்த சிராப்பள்ளி என்ற அப்பெயரைத் தாம் அக்கோயிலிற் பாடியருளிய பதிகங்களிற் குறிப்பிட்டுச் செல்லுவாராயினர். ஆகவே, சிரா என்ற சமண முனிவரது தவப்பள்ளியின் பெயரா

யிருந்த சிராப்பள்ளி என்பது, பின்னர் முதல் மகேந்திர வர்மன் அங்கு எடுப்பித்த சிவன்கோயிலின் பெயராக மாறிவிட்டமை அறியத்தக்கது.

நம் தமிழ் நாட்டிலே சில ஊர்களிலுள்ள திருக் கோயில்களுக்குத் தனிப்பெயர்கள் முற்காலத்தில் வழங்கி வந்தன என்பது சமயகுரவர் அருளிய தேவாரப் பதிகங் களாலும் கல்வெட்டுக்களாலும் புலப்படுகின்றது. உறை யூரிலுள்ள கோயில் ஆனிலை எனவும், பழையாறை யிலுள்ள கோயில்கள் பட்டீச்சுரம் திருச்சத்திமுற்றம் எனவும், திருநறையூரிலுள்ள கோயில் சித்தீச்சுரம் எனவும், கோவந்தபுத்தூரிலுள்ள கோயில் விசயமங்கை எனவும், சாத்தனூரிலுள்ள கோயில் ஆவடுதுறை எனவும், சாத்தமங்கையிலுள்ள கோயில் அயவந்தி எனவும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலுள்ள கோயில் பல்லவனீச்சுரம் எனவும், பெண்ணாகடத்திலுள்ள கோயில் தூங்கானை மாடம் எனவும், திருவெண்ணெய் நல்லூரிலுள்ள கோயில் அருட்டுறை எனவும், தஞ்சாவூரிலுள்ள கோயில் இராச ராசேச்சுரம் எனவும், திருப்புரம்பயத்திலுள்ள கோயில் ஆதித்தேச்சுரம் எனவும் பெயர் எய்தியிருந்தன என் பதைத் தேவாரப்பதிகங்களாலும், அவ்வூர்களிலுள்ள கல் வெட்டுக்களாலும் அறியலாம். அம்முறையில் சிராப்பள்ளி என்பது கோயிற் பெயராயிருத்தலால், அக்கோயில் அமைந்துள்ள ஊரின் பெயர் யாது என்பது இனி ஆராய் தற்குரியதாகும்.

திருச்சிராப்பள்ளியில் முதல் இராசராச சோழனது ஆட்சியின் பதினாறும் ஆண்டாகிய கி. பி. 1000-ல் வரையப் பட்டுள்ள கல்வெட்டொன்று விக்கிரமசிங்க மூவேந்த வேளான் என்பவன் ஒருவன் வளத்தூர் நாட்டு ஆலங் குடியில் நிலம் விலைக்கு வாங்கி, அதனை உறையூர்க் கூற்றத்துச் சிற்றம்பரில் உள்ள சிராப்பள்ளிக் கோயி லுக்கு அளித்தனன் என்று கூறுகின்றது. அதனை, ஆராயுமிடத்து, அத்தலைவனால் இறையிலி நிலம் வழங்கப் பெற்ற சிவன் கோயில் சிராப்பள்ளி என்னும் பெய ருடையது என்பதும், அக்கோயில் அமைந்துள்ள நகர்

சிற்றம்பர் என்னும் பெயருடையது என்பதும் நன்கு புலனாதல் காண்க. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற் பகுதியில் முதல் வரகுண பாண்டியனது ஆட்சியின் பதினொன்றாம் ஆண்டில் அக்கோயிலிற் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள வேறொரு கல்வெட்டொன்றும் அவ்வுண்மையை உறுதிப்படுத்துதல் உணரத்தக்கது.

இக்கல்வெட்டில் அவ்வூர் சிற்றம்பர் நகர் எனவும் சிற்றம்பர் பதி எனவும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நம் தமிழ் நாட்டில் அம்பர், இன்னம்பர், நல்லம்பர் என்ற ஊர்கள் இருத்தலைப் பலர் அறிந்திருத்தல் கூடும். அவ்வூர்களைப்போற் சிற்றம்பர் என்ற ஊரும் இருந்துளது. இக்காலத்தில் அவ்வூரின் பெயர் மறைந்தொழிந்தது எனினும், அவ்வூர் திருச்சிராப்பள்ளி என்னும் பெயருடன் இஞ்ஞான்று எல்லோர்க்கும் காட்சியளித்துக்கொண்டு பெருமையுடன் விளங்குவது மகிழ்தற்குரியதாகும்.

இதுகாறும் ஆராய்ந்து கூறியவற்றால் பண்டைக் காலத்தில் சிராப்பள்ளி என்பது சிரா என்ற சமண முனிவரது தவப் பள்ளியின் பெயராயிருந்தது என்பதும், பிறகு பல்லவ வேந்தனாகிய முதல் மகேந்திர வர்மன் அதனை இடித்துவிட்டு அங்கு எடுப்பித்த சிவன் கோயிலின் பெயராயிற்று என்பதும், அதன் பின்னர் அத்திருக் கோயில் அமைந்துள்ள நகரின் பெயராக வழங்கி வருகின்றது என்பதும், கோயிலின் பெயர் நகரின் பெயராகப் போய்விட்டமையின் சிற்றம்பர் என்னும் அந் நகரின் பழைய பெயர் மறைந்துவிட்டது என்பதும் நன்கு விளங்குதல் காண்க.

குறிப்புரை

கறங்கு இசை விழவின் உறந்தைக் குணது - ஒலிக்கின்ற இசையோடு கூடிய உறையூருக்குக் கிழக்கிலுள்ளது. குரவர் - ஆசாரியர். பதிகம் - பத்துப் பாடல்கள் கொண்டது. நுணுகி - கூர்ந்து. தேற்றம் - நிச்சயம். அமண்பள்ளி - சமணத் துறவிகள் வாழுமிடம். அமண் சமயம் - சமண சமயம். இஞ்ஞான்று - இப்பொழுது.

பயிற்சி

1. பொருள் கூறுக :—கறங்கு, குணுது, குரவர், தேற்றம்.
2. பிரித்துக் காட்டுக :—கறங்கிசை, பிற்பகுதி.

வினுக்கள்

1. சுதந்திர இந்தியாவில் பழம் பெயராக மாற்றப்பட்ட சில நகரங்களின் பெயர்களைக் கூறுக.
2. சைவசமய குரவராவார் யார் ?
3. சிராப்பள்ளிக் குன்றைக்குடைந்து சிவபெருமானுக்குத் திருக்கோயில் எடுத்த வேந்தன் யாவன் ?
4. முதல் மகேந்திர வர்மனது வடமொழிக் கல்வெட்டால் நாம் அறியக் கூடியது என்ன ?
5. மகேந்திரவர்மன் சமணனுயிருந்து சைவனுன வரலாறு யாது ?
6. மகேந்திரவர்மனுக்கு வழங்கிய மற்றெரு பெயர் யாது ?
7. சிராப்பள்ளி என்று பெயர் வரக் காரணமென்ன ?
8. சிராப்பள்ளியில் சிவபெருமானைப் பாடின சைவசமய குரவர் யாவர் ?
9. ‘நம் தமிழ் நாட்டிலே சில ஊர்களிலுள்ள திருக்கோயில்களுக்குத் தனிப் பெயர்கள் முற்காலத்தில் வழங்கி வந்தன’ என்பதற்கு மூன்று சான்றுகள் தருக.
10. சிராப்பள்ளி என்ற பெயர் வருவதற்குமுன் அப்பதிக்கு வழங்கிய பெயர் என்ன ?

கட்டுரையாக்கம்

‘சிராப்பள்ளி’ என்ற பெயர்க் காரணத்தை விளக்கி ஒரு சிறு கட்டுரை வரைக.